

De Fabel

krant tegen racisme

van de illegaal

nr. 79

najaar

2006

www.defabel.nl

Rechtshulp aan illegalen schiet flink tekort

Regelmatig bezoeken illegalen het inloopsprekuur van De Fabel omdat ze rechtshulp nodig hebben. Ze zoeken een advocaat of ze willen praten over de advocaat die ze al hebben. Er blijken in de advocatuur namelijk nogal wat beunhazen rond te lopen. Dat weten hulpverleners, rechters en advocaten zelf ook.

Het migranten- en vluchtelingenbeleid is zo keihard geworden en de wetgeving is zo dichtgetimmerd dat vreemdelingenrecht-advocaten in het algemeen nog maar heel weinig kunnen betekenen voor hun cliënten. Veel advocaten raken gefrustreerd door de geringe kans op succes. Sommigen geven de moed helemaal op en stappen over naar een ander vakgebied. Anderen zijn steeds minder tijd en energie in de zaken van illegalen gaan steken, ook al omdat men er in verhouding te weinig voor betaald krijgt. Omdat met onrechtvaardige wetten geen rechtvaardigheid valt te bereiken, moet het beleid langs politieke weg worden veranderd. Maar dat is geen taak die advocaten op zich nemen.

Rotte appels

Het gebrek aan juridische steun voor illegalen wordt nog versterkt door de “rotte appels” en “brekebenen” in de advocatuur. Volgens onderzoek bestaat er een zeer kleine groep goede en betrokken vreemdelingenrechtadvocaten, een grote groep “middelmatten” en een kleine groep “wanpresteerders”. Vreemdelingenrechters schatten het percentage “rotte appels” op zo’n 15 procent. Niet alleen die, maar ook nogal wat “middelmatten” missen “de morele overtuiging” om er wat van te maken. Op voorhand gaan ze ervan uit dat de zaken van hun illegaal gemaakte cliënten toch geen succes zullen hebben en dat het er feitelijk niet toe doet wat ze ondernemen. Ze lopen er dan nogal eens de kantjes van af, werken slordig, vergeten op tijd bezwaar- en beroepschriften in te dienen, verdiepen zich onvoldoende in de zaken, draaien puur op routine, en hebben veel te weinig contact met hun cliënten. Die nonchalance en onverschilligheid schijnt de hele “vreemdelingenpraktijk” te kenmerken. Ook IND-ambtenaren proberen zich er steeds met een minimale inspanning van af te maken.

Vervolg op pagina 3

Camera's die gezichten herkennen

pagina 5

Word donateur van De Fabel van de illegaal

zie achterpagina !

Linkse solidariteit met Hezbollah?

Bij aanvang van de zomeroorlog in Libanon kwam links Nederland meteen in het geweer. “Stop de oorlog” was de begrijpelijke leus bij de demonstraties. Maar daar werd al snel het eenzijdige “Stop de steun aan Israël en de VS!” aan toegevoegd. Waarom was er geen kritiek op de extreem-rechtse Hezbollah?

Op 22 juli 2006, een week na aanvang van de oorlog, demonstreerden in Amsterdam al 2.000 mensen. De demonstratie werd breed gedragen in linkse kringen. “Waar het nu op aankomt zijn concrete maatregelen tegen het gewelddadige optreden van Israël”, stond in de oproep te lezen. Hezbollah werd er niet in genoemd. Hoewel het vakantie was, werden er snel overall acties georganiseerd. Attac verspreidde direct een protestbrief van het World Social Forum die begon met een oproep van de aartsconservatieve paus Benedictus om “in de naam van God de wapens te laten zwijgen”. Op 5 en 6 augustus werden er in diverse steden vervolgacties georganiseerd in het kader van een “protestweekend tegen de oorlog”. De gezamenlijke leus was “Stop de oorlog - Stop de steun aan Israël en de VS!”. In de oproep werd terecht stelling genomen tegen “de bloedige Israëlische agressie tegen Libanon en de Palestijnen” en tegen “wapenleveranciers aan Israël via Nederland”. Hezbollah werd echter opnieuw niet genoemd. Geen woord ook over de steun aan Hezbollah door de Iraanse en Syrische dictaturen. En er werd ook niet gerept over de raketten die de moslimfundamentalisten op Israël afvuurden, of over de Joodse en Arabische slachtoffers aan Israëlische zijde.

Kort voor het protestweekend nodigde de Leidse afdeling van het comité “Stop de bezetting” De Fabel van de illegaal uit om deel te nemen aan de organisatie van de lokale activiteiten. Dat aanbod sloeg De Fabel af. Vanzelfsprekend onderschreef De Fabel veel van de kritiek op de Israëlische bombardementen en aanvallen wel, maar het volledige gebrek aan kritiek op de Hezbollah was onverteerbaar. Door de religieuze fascistten te sparen zette de organisatie de deur wagenwijd open voor hun

aanhangers hier om mee te doen aan de protesten, zo antwoordde De Fabel. En zo moeilijk kon het toch niet zijn om in de tekst het beschieten van de Israëlische burgerbevolking eveneens af te wijzen? Het comité antwoordde daarop kortaf dat uitsluitend Israël schuldig was. Men beloofde later nog te reageren op de Fabel-kritiek, maar daar is het tot op heden niet van gekomen. De SP, GroenLinks en de Nederlands Arabische Stichting hadden kennelijk minder moeite met de eenzijdige kijk van het comité, want die deden wel mee. Een van de sprekers was de GroenLinkser Mohammed Rabbae. Die wist te melden dat de Palestijnse antisemitische organisatie Hamas “geen terreurorganisatie is, maar een legitieme verzetsbeweging”. Positief was dat geen enkele buitenparlementaire linkse groep in Leiden meedeed.

Virus

Hezbollah is een religieus-fascistische beweging die in de eerste plaats uit is op de vernietiging van de staat Israël, die men vergelijkt met “een virus” dat uitgeroeid moet worden. Uiteindelijk wil men van alle Joden af. “Als ze zich allemaal verzamelen in Israël”, zegt Hezbollah-leider Nasrallah, “dan bespaart ons dat de moeite om ze wereldwijd te achtervolgen”. Ook van holocaust-ontkenning is deze antisemit niet vies. “Joden vonden de legende van de holocaust uit”, beweert hij doodleuk. Daarbij roemt hij revisionist David Irving voor “het ontkennen van het bestaan van gaskamers”. Hezbollah-tv zendt verder een serie uit die gebaseerd is op het anti-semitische verzinsel “De Protocollen van de wijzen van Zion”.

Vervolg op pagina 14

Minister Verdonk rukt gezinnen uit elkaar

Een van de door minister Verdonk bedreigde gezinnen uit het zwartboek van stichting Buitenlandse Partner.

“Gezinnen worden niet uit elkaar gerukt. Uitgangspunt is dat ik gezinnen niet zal scheiden, laat dat duidelijk zijn”, zei minister Verdonk in februari 2004. Via een zwartboek toont stichting Buitenlandse Partner aan dat deze uitspraak een lachertje is. Het zwartboek is gemaakt in samenwerking met het Steunpunt Friesland Vluchtelingenhulp. Het werd in de zomer van 2006 aangeboden aan de Tweede Kamer, het Europees Parlement en de Raad van Europa.

In het zwartboek staan bijna 100 verhalen van gezinnen die met afwijzing en uitzetting te maken hebben. Sommige gezinsleden mogen wel en anderen mogen niet in Nederland blijven. Het gaat onder meer om vluchtelingen in afwachting van een verblijfsvergunning die een relatie kregen met een Nederlander of met iemand met een verblijfsvergunning, en die samen een gezin hebben gesticht. Zelfs als hun kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, lopen de gezinsleden het levensgrote risico van elkaar gescheiden te worden. Het internationaal erkende recht op familieleven wordt daarbij door de overheid opzij gezet. En de uit te zetten familieleden worden soms opgesloten in deportatiegevangnissen.

Oprekken

Deze nachtmerrie doet zich niet alleen voor bij gezinnen met een asielachtergrond. Volgens het zwartboek wordt maar liefst 50 procent van de aanvragen afgewezen van Nederlanders die hun partner en eventuele kinderen van buiten de EU naar Nederland willen halen. De Tweede Kamer en het Europese Hof hebben zich al vaker uitgesproken tegen het gedwongen scheiden van gezinnen. Stichting Buitenlandse Partner verwijt Verdonk dat zij die standpunten stelselmatig naast zich neerlegt. Ondanks herhaald aandringen verandert het beleid niet en weten Verdonk en de IND telkens de grenzen van het beleid zo op te rekken dat zoveel mogelijk mensen worden afgewezen.

In het zwartboek staan talloze gekmakende voorbeelden van het volstrekt racistische beleid. Vaak stelt men botweg dat het gezin best wel in een ander land kan gaan wonen, bijvoorbeeld het herkomstland van een van de partners. Men vraagt zich daarbij niet af of dat veilig, prettig of überhaupt mogelijk is. Bovendien behoort de partner met verblijfsrecht of de Nederlandse nationaliteit sowieso het recht te hebben om in Nederland een gezin te stichten.

Inkomenseis

Iedereen in zo'n situatie moet een woud van procedures, afwijzingen en vernederingen doorploeteren. Jaren verstrijken en mensen worden steeds wanhopiger. Vooral de eis dat de partner met verblijfsrecht of de Nederlandse nationaliteit voldoende inkomen moet hebben, nekt een hoop relaties. Mensen met een uitkering, met een laag inkomen of zonder jaarcontract kunnen voor hun partner geen afhankelijk verblijfsrecht verkrijgen, waardoor die als illegaal verder moet leven. Armen worden zo via de wet gediscrimineerd. Daarbij maakt het niet uit of de partners al jaren bij elkaar zijn, of zelfs kinderen hebben.

Ook op het spreekuur van De Fabel komen mensen met dergelijke verhalen. Zo zag een vluchteling uit Kosovo zich gedwongen om terug te keren naar zijn herkomstland na een 8 jaar durende relatie met een Nederlandse vrouw van Somalische herkomst. Ze wilden verder met elkaar, maar de keiharde regelgeving stond dat niet toe. De vrouw verdiende niet genoeg en het zag er ook niet naar uit dat ze in de toekomst wel voldoende zou gaan verdienen. Noodgedwongen moesten ze afscheid van elkaar nemen.

Diploma's

In het zwartboek staat het verhaal van een vluchteling uit voormalig Joegoslavië die al meer dan 12 jaar is getrouwd met een Nederlandse vrouw. Omdat zijn vrouw niet aan de inkomenseis kon voldoen, heeft hij al die jaren moeten procederen voor een verblijfsvergunning. Hij heeft veel vrijwilligerswerk gedaan omdat betaald werken niet is toegestaan. Ook heeft hij diverse diploma's gehaald, onder meer voor het begeleiden van verstandelijk gehandicapte sporters. Het voetbalteam dat hij begeleidde, won goud op de Olympische Spelen voor verstandelijk gehandicapten. Het toernooi was in het buitenland en omdat hij geen paspoort, heeft kon hij niet mee. Tevens zorgde hij jarenlang voor de kinderen van zijn vrouw, van wie er ook een verstandelijk gehandicapt is. Inmiddels is het stel opa en oma geworden. Na jarenlange spanningen en frustraties kreeg de vluchteling in 2002 een hartinfarct en een hersenbloeding. Hij is nu afhankelijk van medicijnen. In 2005 werd hij definitief afgewezen, werd zijn COA-uitkering en ziektekostenverzekering stopgezet en moest hij Nederland verlaten. De IND stelde doodleuk dat het gezin in Kroatië een nieuw bestaan kon opbouwen. Maar ze willen zich natuurlijk niet door de IND in ballingschap laten sturen. Hun hele leven speelt zich in Nederland af en twee gezinsleden zijn afhankelijk van gespecialiseerde medische voorzieningen. Het zwartboek staat vol met dit soort tragische levensverhalen, en toont aan dat het beleid van Verdonk onverenigbaar is met allerlei internationale wetten en verdragen.

“Gezinnen worden niet uit elkaar gerukt”, stichting Buitenlandse Partner, mei 2006.

Zie ook: Stichting Buitenlandse Partner-website <www.buitenlandsepartner.nl>.

Ellen de Waard

Uit de illegaliteit

Oud en bijna blind

Fransien Havertong is 65 jaar geleden geboren in Suriname. Omdat ze ouder en armer werd, haar gezondheid achteruit ging en in Suriname geen familie meer had, kwam ze 9 jaar geleden naar Nederland. Ze ging zonder verblijfsvergunning bij familie wonen, zorgde daar voor de kinderen en werkte in het huishouden. Ze ging echter steeds slechter zien en had zelf steeds meer hulp nodig. Daar had haar familie geen zin in en daarom zette men haar hardvochtig het huis uit. Illegaal en bijna blind moest ze onderdak zoeken. Gelukkig bleek een ander familielid haar wel te willen helpen. Zo goed en zo kwaad als het ging woonde ze een hele tijd bij deze vrouw. Ze zag zo slecht dat ze grote moeite had om te lopen. Via De Fabel kreeg ze een oogarts die haar wel wilde opereren.

Natuurlijk wilde ze graag een verblijfsvergunning aanvragen, om medische en humanitaire redenen. Maar dat lukte eerst niet. Ze had namelijk geen geld om de aanvraagkosten van meer dan 300 euro te betalen. De dominee van haar kerk bleek bereid om daarvoor geld in te zamelen. Het volgende probleem betrof haar verblijfsadres. Ze was niet ingeschreven in de basisadministratie van de gemeente, waardoor ze geen verblijfsvergunning mocht aanvragen. Ze wilde zich wel inschrijven, maar de vrouw bij wie ze woonde, was bang dat de woningbouwvereniging en Sociale Zaken zouden ontdekken dat Fransien bij haar inwoonde. Het was namelijk niet toegestaan dat er in haar woning meer dan één persoon woonde. En de woningbouwvereniging controleerde dat ook, was haar ervaring. Tevens vreesde ze dat ze nog meer problemen met haar uitkering zou krijgen. Ze had al schulden en het moest niet nog erger worden. Daarom was het begrijpelijk dat Fransien haar adres niet kon gebruiken voor inschrijving bij de gemeente. Fransien moest dus op zoek naar een ander adres.

Dat kostte veel tijd. Tenslotte ontfermden een andere Surinaamse vrouw zich over haar. Fransien ging bij de vrouw wonen en kon het nieuwe verblijfsadres wel gebruiken. Na jaren onzekerheid heeft Fransien onlangs met hulp van De Fabel eindelijk een verblijfsvergunning kunnen aanvragen. Ze heeft nu een verblijfssticker in haar paspoort gekregen, waardoor ze een half jaar verblijfsrecht heeft. Ze is inmiddels geopereerd, maar ziet nog steeds slecht. Zonder hulp van anderen kan ze niet leven. Het is te hopen dat de IND inziet hoe zwaar haar omstandigheden zijn en haar een verblijfsvergunning gaat geven. Na eeuwen van slavenhandel en kolonialisme, worden Surinamers als Fransien ook in Nederland weer zeer slecht behandeld. Het is tijd voor rechtvaardigheid en een menselijk gebaar, zeker richting Fransien.
Fransien Havertong is een schuilnaam.
Harry Westerink

Huishoudelijk werkers willen meer steun van vakbonden

In de zomer van 2006 maakte de FNV-bond AbvaKabo bekend dat 30 huishoudelijk werkers zonder verblijfsvergunning tegelijk lid waren geworden. Na 2 maanden was dat aantal al opgelopen tot ruim 100. De vraag blijft of vakbonden voldoende de nek willen uitsteken om de positie van illegaal gemaakte arbeiders collectief te verbeteren.

De huishoudelijk werkers zonder papieren zoeken al lang maatschappelijke en politieke steun om samen tegen uitbuiting en marginalisering te kunnen vechten. Ze willen dat hun werk serieus wordt genomen omdat het specifieke vaardigheden vereist. Ook moet de overheid erkennen dat de vraag naar huishoudelijk werkers zo groot is dat migranten van buiten de EU er werkvergunningen voor zouden moeten krijgen. Dat is in Engeland immers ook gelukt met behulp van de vakbonden.

Hongerstaking

Samen met Respect, een zelforganisatie van voornamelijk Afrikaanse en Filipijnse huishoudelijk werkers, strijdt de Commission for Filipino Migrant Workers (CFMW) voor positieverbetering van deze arbeiders.¹ In 2005 heeft een aantal Rotterdamse AbvaKabo-vrouwen de situatie van de huishoudelijk werkers goed op de vakbondsagenda weten te krijgen. Na overleg met de AbvaKabo-top werden huishoudelijk werkers gestimuleerd om lid te worden. CFMW-activiste Fe Jusay organiseerde een bijeenkomst om angsten bij de illegalen weg te nemen. “Besloten werd dat ze zich via één centraal postadres mogen aanmelden, in plaats van hun privé-adres te geven. Inmiddels heeft de CNV aangegeven ook iets te willen betekenen voor de huishoudelijk werkers”, aldus Jusay.

Arbeiders zonder papieren konden ook vroeger al lid worden van een vakbond. De bonden vragen hun leden alleen om contributie te betalen. Hun verblijfsstatus doet er niet toe en wordt ook niet geregistreerd. Tijdens zijn 1 mei-toespraak in 2000 riep toenmalig FNV-voorzitter Lodewijk de Waal illegale arbeiders al op om zich bij de bond aan te sluiten. Hij leek geïnspireerd door de jarenlange strijd van de “witte” illegale arbeidsmigranten die via petitie, demonstraties en andere acties heel wat steun hadden verworven. De Waal was zijdelings betrokken geweest bij de hongerstaking van “witte” illegalen in 1998 in de Haagse Agneskerk.² Met zijn oproep brak hij een lans voor illegale arbeidsmigranten. Die moesten van hem als gewone arbeiders worden beschouwd en de bonden moesten ook hun belangen behartigen. Later ging de FNV in Den Haag een speciaal spreekuur voor illegale arbeiders draaien, op verzoek van de Vakbond Illegale Arbeiders. Deze initiatieven zijn echter een zachte dood gestorven.

De vakbondssteun aan illegale arbeiders komt in de praktijk niet verder dan individuele belangenbehartiging. Bij een arbeidsconflict zal de vakbond bijstand verlenen en waar nodig procederen voor bijvoorbeeld uitbetaling van achterstallig loon. Illegalen die het op durven nemen tegen hun baas, lopen het levensgrote risico om ontslagen te worden. Maar dat is een zaak die de bonden niet oppakken. Men stelt zich steeds formeel op het standpunt dat bonden rond verblijfspapieren niets kunnen betekenen. Alle illegale arbeiders, ook de huishoudelijk werkers, staan dan ook voortdurend bloot aan uitbuiting en rechteloosheid. Ze worden niet doorbetaald bij ziekte en vakantie, ze zijn niet verzekerd en ze moeten vaak het vuilste en zwaarste werk doen. Ze zullen bij arbeidsconflicten niet snel durven te onderhandelen, laat staan protesteren. Het risico om hun werk te verliezen zonder terug te kunnen vallen op een uitkering is te groot. Huishoudelijk werkers hebben nog een ander nadeel: ze werken veelal in privé-huishoudens en staan er dus letterlijk en figuurlijk alleen voor.

Manifest

Huishoudelijk werkers zonder papieren kampen met allerlei dagelijkse obstakels die hun bestaan uiterst gecompliceerd maken. Zo zijn er officieel wel bepaalde rechten waar ze aanspraak op kunnen maken, maar het lukt hen zelden om die ook te verwezenlijken. Velen durven hun kinderen bijvoorbeeld niet naar school te brengen uit angst dat informatie wordt doorgegeven worden aan de politie. Huisartsen werpen drempels op door naar identiteitsbewijzen te vragen en ziekenhuizen dwingen mensen afbetalingsregelingen te tekenen waarvan ze weten dat ze er nooit aan kunnen voldoen.

Collectieve belangenbehartiging blijkt noodzakelijk. Bij andere arbeiders regelt een CAO, een collectieve arbeidsovereenkomst, de arbeidsvoorwaarden. De huishoudelijk werkers willen dat de vakbonden ook dergelijke collectieve garanties voor illegalen gaan regelen. Jusay: “Nu is het voor de huishoudelijk werkers onduidelijk welke strategie de vakbonden willen volgen. Men zal toch een beleid moeten ontwikkelen dat daadwerkelijk bijdraagt aan collectieve positieverbetering van arbeiders zonder papieren. Er moet wel iets concreets gebeuren, anders zullen de huishoudelijk werkers zich gebruikt voelen.” In Engeland streeft de organisatie No One Is Illegal (NOII) ook naar meer solidariteit van de vakbonden met illegale arbeiders. Men heeft daartoe een manifest geschreven en de bonden verzocht dat te ondertekenen. Het manifest geeft praktisch en ideologisch aan hoe steun op de werkvloer gestalte kan krijgen.³ De Fabel is van plan om ook Nederlandse vakbonden te vragen of men dit manifest kan onderschrijven en in praktijk wil gaan brengen.

Zelforganisaties en steunorganisaties zullen de vakbonden moeten blijven aansporen om op te komen voor collectieve belangen van illegale arbeiders. De bonden zullen zich eerst intern moeten beraden op hun nogal ambivalente houding tegenover arbeidsmigratie. Progressieve kaderleden zullen de rechterkant van hun achterban ervan moeten overtuigen dat positieverbetering van hun illegale collega’s uiteindelijk ten goede komt aan alle arbeiders. Samen staan ze immers het sterkst tegenover de bazen. Her en der wordt er helaas behoorlijk over gemord dat illegalen “oneerlijke concurrenten” zouden zijn en andere arbeiders werkloos zouden maken. Daarbij moet duidelijk worden gemaakt dat de Nederlandse arbeiders niet worden bedreigd door de illegale of buitenlandse arbeiders, maar door het kapitalistische systeem, dat verplicht tot winstmaximalisatie en het zo laag mogelijk houden van de loonkosten.

Ellen de Waard

Noten

1. “Huishoudelijk werkers eisen rechten en respect”, Ellen de Waard. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10770f46.htm>.
2. Zie voor de strijd van “witte” illegalen de speciale Fabel Website-pagina <www.defabel.nl/gmii.htm>.
3. “Vakbonden moeten arbeiders zonder papieren steunen”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11209f76.htm>.

Sommige advocaten beloven mensen zonder papieren te veel.

Vervolg van voorpagina

“Rechtshulp aan illegalen schiet flink tekort”

Voor al “de eenpitters” met “een cowboykantoortje” vormen een probleem. Dat zijn advocaten die in hun eentje een praktijk hebben en zoveel mogelijk zaken aannemen om zoveel mogelijk geld te verdienen. Ze trekken vaak illegalen aan die nergens anders meer een advocaat kunnen vinden en paaien hen met mooie beloften over een goede afloop. Soms geven ze zelfs absurde garanties en zeggen bijvoorbeeld: “Het is 100 procent zeker dat u een verblijfsvergunning krijgt”. Ze vragen hun cliënten steeds om vooraf een flink bedrag op tafel te leggen, tot soms wel 4.000 euro. Hoewel mensen zonder papieren straatarm zijn, voelen ze zich vanwege hun uitzichtloze positie gedwongen om hun advocaat een loon te geven waarvoor ze zelf maandenlang hebben moeten zwoegen, of dat ze moeten lenen van vrienden en familie. Vervolgens schrijft hun advocaat in een half uur tijd een of twee briefjes en laat hij het daar verder bij. Het komt vaak voor dat die advocaten later nog eens om een extra financiële bijdrage vragen, bijvoorbeeld als ze bezwaar of beroep willen indienen tegen de afwijzing door de IND van de aanvraag voor een verblijfsvergunning. Zo behandelen deze beunhazen hun cliënten als koeien die ze op elk gewenst moment verder kunnen uitmelken. Ze houden hun machteloze cliënten aan het lijntje, schepen hen af, zeggen geen tijd voor hen te hebben, sturen hen van het kastje naar de muur, lichten hen verkeerd voor, en liegen en bedriegen er op los. Als illegalen laten blijken dat ze ontevreden en woedend zijn, dan verlinken sommige “wanpresteerders” hun cliënten zelfs. “Ik heb hier een illegaal, kom hem maar halen”, zo belde een Leidse advocaat een keer de politie op.

Communicatie

Illegalen kunnen bijzonder weinig ondernemen tegen dit soort beunhazen. Klagen heeft toch geen zin, weten ze. En de “rotte appels” zijn maar al te vaak de enige advocaten waar ze nog terecht kunnen. Advocaten hebben erg veel vrijheid om zonder controle van buitenaf hun werk te verrichten. Of dat werk voldoende kwaliteit heeft, mogen ze vooral zelf beoordelen. Daar komt bij dat de beroepsgroep onderling elkaar nogal de hand boven het hoofd houdt. Er worden dan ook zelden slechte advocaten geschorst.

Illegalen hebben niet alleen last van de “wanpresteerders”. De rechtshulp aan hen schiet over het algemeen tekort. Veel advocaten besteden te weinig tijd en aandacht aan vreemdelingenzaken. Ook de communicatie tussen advocaat en cliënt verloopt nogal eens beroerd. Cliënten krijgen hun advocaat vaak niet te spreken als ze zijn kantoor bellen. Advocaten hebben dan geen tijd, zijn in overleg of zitten bij de rechter. Brieven van advocaten aan illegalen zijn meestal opgesteld in deftig en ouderwets Nederlands met moeilijke vaktermen. Veel illegalen begrijpen die brieven dan ook niet. Sommigen zijn analfabeet, maar hun advocaat houdt daar geen rekening mee en communiceert uitsluitend schriftelijk. Een ander probleem is vaak de non-verbale houding van advocaten. Velen gedragen zich nogal elitair en afstandelijk en weten zo niet het vertrouwen te winnen van hun cliënten. Onder tolken bestaat bijvoorbeeld ook al lange tijd grote onvrede over de manier waarop asieladvocaten communiceren met vluchtelingen.²

Harry Westerink

Noten

1. Zie: “De kwaliteit van de rechtsbijstand voor vreemdelingen in vreemdelingenbewaring in Nederland”, Menno Jacobs, Monique Bruinsma en Jolijn van Haaf. Wolf Legal Publishers, 2006.
2. Zie: “Communicatie tussen advocaten en asielzoekende cliënten”, P. Bogaers, 1999.

SP steunt inburgeringsplicht en stelt migranten wederom teleur

Enkele uren na de installatie van het derde kabinet Balkenende op 7 juli 2006 heeft de Tweede Kamer ingestemd met de Wet Inburgering (WI). Dat kroonjuweel van minister Verdonk dreigt vanaf 1 januari 2007 honderdduizenden migranten zonder Nederlandse nationaliteit te confronteren met een inburgeringsplicht. De Kamer ging unaniem akkoord. Frappant was de opstelling van de Socialistische Partij (SP). “Eindelijk een kabinet dat nu eens echt werk gaat maken van de inburgering”, complimenteerde SP-Kamerlid Fenna Vergeer de regering.¹ Anderhalf jaar eerder sprak ze zich nog openlijk uit tegen een algemene inburgeringsplicht voor oudkomers.

De WI verplicht vanaf 2007 alle “vreemdelingen” afkomstig van buiten de EU en een aantal westerse landen tot het volgen van inburgeringscursussen en het behalen van een inburgeringsexamen, ongeacht hoe lang men al in Nederland woont. De “inburgeringsplichtigen” dienen de cursuskosten van ongeveer 6.000 euro in principe zelf te financieren, eventueel middels een lening van de IB-Groep. Wie het examen niet haalt loopt kans op fikse boetes. De WI staat niet op zichzelf, maar valt in een lange rij kabinetsmaatregelen tegen de rechten en verworvenheden van migranten, zoals onder meer de uitbreiding van de identificatieplicht, de Wet Inburgering Buitenland (WIB) die het moeilijker heeft gemaakt om een partner over te laten komen uit een niet-westers land, de verhoging van de leges voor verblijfsvergunningen, en de afschaffing van de Wet Samen die discriminatie op de arbeidsmarkt tegen moest gaan.

Tegen de invoering van de wet is teleurstellend weinig verzet geweest. Naast een handtekeningenactie van het Landelijk Overleg Minderheden (LOM) en de FNV, heeft alleen het platform Stop de inburgeringsplicht een campagne gevoerd tegen het wetsvoorstel. Anders dan het LOM en de FNV, pleit het platform niet voor een verbetering, maar voor een totale afschaffing van de wet vanwege zijn onredelijke en racistische karakter.

Onzinnig

Enige tijd leek het erop dat ook parlementair links, en met name de SP, onderdelen van de inburgeringsplannen te ver vond gaan. De SP keurde de voorstellen voor een inburgeringsplicht voor oudkomers resoluut af. Eind 2004 verklaarde woordvoester Vergeer nog op de SP-website dat de plannen van Verdonk “onzinnig” en “onhaalbaar” waren. “Inburgering is heel belangrijk. Nieuwkomers zijn al verplicht een inburgeringscursus te volgen. Aan oudkomers die het Nederlands onvoldoende beheersen en die een uitkering hebben, kan volgens de SP in het kader van een reïntegratietraject de verplichting worden opgelegd dat zij het vereiste niveau van inburgering behalen. Maar de minister wil met haar plannen alle oudkomers verplichten een cursus te volgen. Dat lijkt ons volkomen overbodig. Wij willen oudkomers betrekken bij hun wijk en de school van hun kinderen of kleinkinderen. Zo stimuleer je ze ook om ook een cursus te volgen, vrijwillig en niet verplicht.”²

In juni 2006 luidden de SP-standpunten duidelijk anders. Vergeer verklaarde al in haar openingszin in de algemene Kamercommissie voor Integratiebeleid dat haar fractie voorstander was van de inburgeringsplicht. Die plicht zou alleen niet hoeven te gelden voor de werkenden. Maar dus bijvoorbeeld wel voor vrouwen zonder werk en zonder uitkering. Volgens het Kamerlid was het in Nederland jarenlang taboe om migranten de Nederlandse taal en “de Nederlandse gewoonten” te laten leren, en de SP had dit taboe altijd al willen doorbreken. Daarom kon Vergeer zich dus wel goed vinden in de plannen van Verdonk. Maar ze pleitte wel voor een inspanningsverplichting, en niet voor een resultaatsverplichting, een plicht dus om het inburgeringsexamen te halen.³ Daarmee zou de inburgeringsplicht geen straf worden, maar een recht op onderwijs, en zo juridisch houdbaarder worden.⁴

Een inburgeringsplicht zonder slaagplicht zou volgens Vergeer moeten lijken op de leerplicht voor minderjarigen, waarbij ook geen plicht bestaat om te slagen. De leerplicht “is verplicht, maar het is ook een voorrecht om naar school te gaan”, zei ze op de partij-site. Migrant zouden zo een herkansing krijgen van het recht op onderwijs, dat zij in eigen land niet gehad hebben.⁵ De inburgeringsplicht is in haar ogen dus geen echte plicht, maar eigenlijk een recht, zelfs “een voorrecht”. Helemaal verwarrend wordt het als Vergeer later in de commissie uitlegt dat het toch om een plicht gaat die net als bij kinderen (!)

gehandhaafd moet worden. “Het gaat erom dat sommige mensen niet naar de cursus komen. En dan geldt hetzelfde als bij de leerplicht voor kinderen, die moet je handhaven.” Maar dat zouden migranten niet erg vinden, meende Vergeer te weten. “Ook migranten” zouden het namelijk “heel fijn” vinden dat er een inburgeringsplicht op komt is.³ “Natuurlijk moet vrijblijvendheid voorkomen worden: de vrijwillige deelname in het verleden was te vrijblijvend georganiseerd”,⁴ vulde ze later nog aan bij de plenaire wetsbehandeling.

Teleurstellend

Het is erg belangrijk dat migranten goed Nederlands leren. Dat zullen maar weinig mensen ontkennen. De taal is de sleutel tot de maatschappij, het middel tot emancipatie en een voorwaarde voor daadwerkelijke gezamenlijke strijd tegen onderdrukking, uitbuiting en racisme. Maar het is discriminerend om migranten onder dreiging van boetes te dwingen om in te burgeren en hen daar ook nog eens zelf financieel voor op te laten draaien. “Autochtonen”, genaturaliseerden en westerse “vreemdelingen”, die bijvoorbeeld door analfabetisme onvoldoende kunnen deelnemen aan de samenleving, worden immers niet als groep verplicht om hun taalbeheersing te verbeteren. Bovendien is een dergelijke plicht overbodig. “Allochtonen” willen namelijk maar al te graag de taal leren, dat blijkt uit de al jaren bestaande wachtlijsten voor taalonderwijs. Verder zal de WI de financiële situatie van deze groep mensen met een toch al geringe draagkracht alleen maar doen verslechteren.

De opstelling van de SP is daarom ronduit teleurstellend. Men heeft bij monde van Vergeer eigenlijk niets anders gedaan dan te proberen een schijnbaar progressieve rechtvaardiging voor de inburgeringsplicht te construeren en de pijn voor migranten ietwat te verzachten. Een inspanningsverplichting, afgekeurd door de meerderheid in de Kamer, had de boetedreiging voor migranten weliswaar kunnen verkleinen, maar het discriminerende karakter zou daar niet mee van tafel zijn, omdat er nog steeds een specifieke groep mensen door getroffen zou worden. Vergeers bewering dat vrijwillige deelname in het verleden heeft geleid tot vrijblijvendheid en uitval berust op los zand. Mensen haakten af wegens onvoldoende kinderopvang, vermoeidheid na lichamelijke (ploegen)arbeid, de grote afstand tot de cursuslocatie, en de hoge bijkomende kosten. Overigens heeft de SP nergens de zorgelijke financiële gevolgen voor migranten aan de kaak gesteld. Weliswaar noemde Vergeer tijdens het wetgevingsoverleg de eigen bijdrage van 270 euro voor de groep mensen die een aanbod van de gemeenten kunnen krijgen “te hoog”,³ maar ze heeft niet de problemen benoemd waarin mensen terecht kunnen komen die vanaf 2007 geld zullen moeten lenen bij de IB-Groep om hun cursus te kunnen betalen.

Tragisch

Komisch, of juist tragisch, zijn de pogingen om de inburgeringsplicht als een “voorrecht” te presenteren. Plichten zijn geen rechten. Rechten zijn verworvenheden die opeisbaar zijn. Plichten worden opgelegd. Dat is een fundamenteel verschil. De inburgeringsplicht is geen recht en al helemaal geen “voorrecht”. Vergeer gebruikt in feite hetzelfde eufemisme als Verdonk, die ermee begonnen is om de inburgeringsplicht als een positief recht te definiëren. Toen in 2005 werd voorgesteld om oudere migranten niet onder de plicht te laten vallen, riep ze gemaakt verontwaardigd dat zij deze mensen niet wilde afschrijven. Men kan pas spreken van een onvervalst recht als kwalitatief en kwantitatief voldoende, kosteloze en vrijwillig volgbare taalcursussen worden aangeboden aan migranten.

De vergelijking van de inburgeringsplicht met de leerplicht is ook nogal ongelukkig. De leerplicht wordt namelijk opgelegd aan minderjarigen, en verreweg de meeste ouders staan daar wel achter. Bovendien vervalt de leerplicht op een bepaalde leeftijd. De inburgeringsplicht wordt daarentegen opgelegd aan volwassen burgers die vaak al lang in Nederland wonen, en in meerderheid niet achter de plicht staan. Volwassenen hebben het recht om niet als kinderen te worden behandeld. Toch vergelijkt Vergeer volwassen “inburgeringsplichtigen” steeds met leerplichtige kinderen. Het doet sterk denken aan het koloniale discours van de negentiende en twintigste eeuw waarin volwassen niet-westerlingen werden voorgesteld als kinderen die nog ontwikkeld moesten worden. Zelfs de bekende feministe Aletta Jacobs noemde “zwarten” destijds in haar reisbrieven “kinderlijk”. Ze zouden met de juiste opvoeding bijna hetzelfde als “blanken” kunnen worden.

Positief is wel dat Vergeer het “onbehoorlijk” noemde dat het verkrijgen van een zelfstandige verblijfsvergunning bij huwelijks-migratie gekoppeld wordt aan het slagen voor het inburgeringsexamen. Daardoor blijven huwelijksmigrant namelijk mogelijk langer afhankelijk van hun partner.³ Ze bekritiseerde echter niet dat migranten met een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd geen vergunning voor onbepaalde tijd kunnen krijgen zolang zij het examen

Activist neemt een inburgeringstest af tijdens een actie van het platform Stop de inburgeringsplicht op 17 juni 2006.

SP-Tweede Kamerlid Fenna Vergeer bij de aanbieding van een rapport tegen de inburgeringsplicht door het platform Stop de inburgeringsplicht op 12 juni 2006.

Zilverfolie en steunfonds tegen biometrisch paspoort

niet hebben behaald. Dat zal bijvoorbeeld tot hernieuwde onzekerheid leiden bij vluchtelingen met een tijdelijke status, die ieder moment kan worden ingetrokken bij verbeteringen in het ontvluchte land. Geheel onverwacht is dat SP-standpunt niet. In het SP-verkiezingsprogramma van 2003 stond al: “Voordat tot een definitieve verblijfsvergunning wordt overgegaan, mogen wel eisen worden gesteld aan het leren van de taal, inburgering en arbeidsparticipatie.”⁶

Linkse steun

GroenLinks-woordvoester Naima Azough leverde tijdens het wetgevingsoverleg vernietigende kritiek, maar de partij ging toch akkoord met de wet. De achterliggende overwegingen van de SP en GroenLinks om toch in te stemmen zijn vanzelfsprekend moeilijk te achterhalen. Maar dat het grote Fortuyn-trauma een rol heeft gespeeld is wel zeker. Parlementair links wil niet dat integratie een thema wordt bij de komende verkiezingen, en wil al helemaal niet het verwijt van rechts naar het hoofd geslingerd krijgen dat men problemen ontwijkt of soft is tegenover migranten. Witte stemmen zijn kennelijk belangrijker dan migrantenrechten. En de partijen willen graag regeren. Desnoods met het CDA, dat de wet liever gisteren dan vandaag zag ingevoerd.

Op het twaalfde partijcongres in 2003 wilde de SP nog “een aansprekende politieke partij” worden voor “allochtonen”, en met name voor “allochtone” jongeren. Met de opstelling van de Tweede Kamer-fractie bij de invoering van de WI en ook de WIB zal dat niet snel lukken. “Allochtone” jongeren zullen geen partij kiezen voor een SP die wetten steunt die de positie van hun ouders, oma’s en opa’s drastisch verslechteren.

Mahmut Erciyas

Nederland had al voor de terroristische aanslagen in de VS in 2001 het voornemen om een fraudebestendiger paspoort te ontwikkelen. Na 9/11 raakte dit streven in een stroomversnelling, mede doordat de VS dreigden met een visumplicht voor EU-burgers zonder biometrisch paspoort. Bij de aanvraag van een nieuw paspoort moet iedereen, zoals gebruikelijk, een pasfoto inleveren. Nu wordt echter van die foto een digitale gelaatsscan gemaakt. Daarbij worden een aantal geometrische kenmerken van het gezicht gemeten, zoals de afstand tussen de ogen, neus en mondhoeken. Ook worden de contouren van het gelaat vastgelegd. Deze digitale biometrische informatie wordt samen met andere gegevens opgeslagen in de chip die in het nieuwe paspoort zit.

Lookalike-fraude

De chip functioneert als een zender die bij een douanecontrole met speciale ontvangstapparatuur geactiveerd kan worden. Vanaf 20 meter kan een douanier zo de chip draadloos uitlezen, en verifiëren of het paspoort vervalst is. Bij twijfel over de identiteit van de reiziger wordt van hem ter plekke een gelaatsscan gemaakt, waarvan de gegevens kunnen worden vergeleken met die op de chip. Vanaf 2009 zal men op dezelfde manier kunnen verifiëren of een ter plekke gemaakte digitale vingerafdruk overeenkomt met die op de chip. Het biometrisch paspoort moet zo “lookalike-fraude” tegengaan, en ervoor zorgen dat mensen niet meer kunnen reizen op het paspoort van een ander die op hem lijkt.

Veel experts hebben kritiek op de toegepaste techniek. Zo is de foutenmarge bij een gezichtsscan 10 procent of meer. Een gezicht kan bijvoorbeeld in een paar jaar tijd wezenlijk veranderen, waardoor de persoon door het geautomatiseerde systeem niet meer herkend wordt. De foutenmarge bij een vingerscan zou 3 tot 5 procent bedragen. Verder kunnen kwaadwillenden het signaal van de chip opvangen en kopiëren, waardoor de persoonlijke gegevens van de paspoorthouder open en bloot op straat komen te liggen. Om dat tegen te gaan is de informatie op de chip versleuteld, maar die versleuteling zal zeker binnen afzienbare tijd gekraakt worden. Een andere veelgehoorde klacht is dat van de meeste terroristen de biometrische gegevens helemaal niet bekend zijn en dat het nieuwe paspoort in “de strijd tegen terrorisme” dan ook waardeloos zal zijn. Ook vormt het biometrisch paspoort een grove inbreuk op de privacy van burgers die niet verdacht worden van enig strafbaar feit. Het digitaal opslaan van biometrische kenmerken is te vergelijken met het verplicht afstaan van DNA-materiaal en is de zoveelste stap in de toenemende controledrift van de overheid.

Centrale databank

Alle informatie die in het biometrisch paspoort komt te staan, wordt nu nog opgeslagen door de producent van het nieuwe paspoort, Sdu Identification in Haarlem. Straks moet die informatie ook opgeslagen gaan worden in een gemeentelijke digitale databank. VVD-minister Johan Remkes en de voormalige CDA-minister Piet Hein Donner pleitten echter ook nog eens voor een landelijke databank. De daarin verzamelde biometrische foto’s en vingerafdrukken zouden gebruikt moeten worden om bijvoorbeeld mensen te identificeren die zich weigeren kenbaar te maken. Zo zouden geïlegaliseerden bijvoorbeeld makkelijker opgespoord kunnen worden en kunnen demonstranten die vanuit principiële overwegingen anoniem wensen te blijven onmaskerd worden. Ook wil men biometrische gegevens uit gaan wisselen met andere landen. Dat zou een bijdrage moeten leveren aan de opsporing van “terroristen”. Ook wordt door sommige politici de wens al uitgesproken om de

centrale databank te gaan koppelen aan het Schengen Informatie Systeem (SIS) en het Visa Informatie Systeem (VIS).¹ Daarin zijn gegevens van “vreemdelingen” en gezochte personen opgenomen. Een centrale databank brengt grote veiligheidsrisico’s met zich mee, omdat die een doelwit zou kunnen vormen voor hackers en criminele organisaties. Naar verwachting zullen in 2015 wereldwijd van meer dan een miljard mensen biometrische gegevens zijn opgeslagen en worden uitgewisseld.

Een centrale databank zal in de toekomst ook misbruikt kunnen worden voor de biometrische gezichtsherkenningcamera’s. Dat soort camera’s speuren geheel automatisch naar gezichten van verdachte personen en slaan alarm als zo’n persoon in het vizier loopt. In Londen en Liverpool hangen al dergelijke camera’s. Ook op Schiphol en in treinstations worden ze geïnstalleerd. Op kleine en private schaal zijn in Nederland al winkels, voetbalstadions en zwembaden uitgerust met gezichtsherkenningssystemen in “de strijd” tegen bekende winkeldieven, vermeende hooligans en “raddraaiers”. Een centrale databank zou ook ingezet kunnen worden tegen demonstranten. Het zou voor de autoriteiten technisch gezien een peulenschil moeten zijn om met een mobiele chiplezer ongezien en ongemerkt de gegevens op hun paspoorten af te lezen. En anders kan altijd nog achteraf aan de hand van beeldmateriaal hun biometrische identiteit vastgesteld worden.

Gewetensbezwaren

In linkse en christelijke kringen hebben sommige mensen gewetensbezwaren tegen de registratie van biometrische gegevens. Een aantal daarvan is bekend bij het Meldpunt Misbruik Identificatieplicht.² ChristenUnie-Kamerlid Arie Slob diende nog een motie in om deze groep te ontzien en om na te denken over alternatieve paspoorten voor hen. Alleen de PvdA, D66, SGP en de Groep Oudenallen steunden de motie, maar dat was niet genoeg voor een meerderheid. Wie afziet van de aanschaf van een biometrisch paspoort krijgt min of meer dezelfde status als geïlegaliseerden. Ze kunnen in principe het land niet meer uit en in, en een bezoek aan bijvoorbeeld een bank of het ziekenhuis wordt onmogelijk gemaakt, omdat ook daar de identificatieplicht geldt.

Privacyorganisaties adviseren gewetensbezwaarden die toch een paspoort nemen om hem dan maar in aluminiumfolie te bewaren. Dat houdt namelijk het zendsignaal tegen. Er worden zelfs al speciale portemonnees verkocht met een beschermende laag erin. Het is vanzelfsprekend nog beter om het paspoort helemaal niet op zak te hebben. Ook in Engeland probeert de regering een nationaal identiteitsbewijs in te voeren, compleet met biometrie en een centrale database. De Campagnegroep NO2ID³ bestrijdt die plannen en werkt ook aan een steunfonds voor tegenstanders die vanwege hun weigering in de toekomst mogelijk gerechtelijk vervolgd zullen worden. In Nederland zijn eveneens geluiden te horen om zo’n fonds op te richten.

Gerrit de Wit

Noten

1. *Handelingen Tweede Kamer 2005-2006, nummer 95, 5864.*
2. *“Inburgeren belangrijk, maar plannen Verdonk onzinnig en onhaalbaar”.* Op: SP-website <www.sp.nl/nieuwsberichten/2398/041206-inburgeren_belangrijk_maar_plannen_verdonk_onzinnig_en_onhaalbaar.html>.
3. *Kamerstuk Tweede Kamer 2006-2006, 30308, nummer 63, 13-15.*
4. *Handelingen Tweede Kamer 2005-2006, nummer 95, 5865.*
5. *“Inburgeringsplicht is een voorrecht”.* Op: SP-website <www.sp.nl/nieuwsberichten/060611-inburgeringsplicht_is_voorrecht.html>.
6. *“Eerste weg links. Actieprogramma van de SP 2003-2007”.*

Noten

1. *“De informatiehonger van de EU”*, Jelle van Buuren. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11126f71.htm>.
2. *Zie: Meldpunt Misbruik Identificatieplicht-website* <www.id-nee.nl/site.php>.
3. *Zie: NO2ID-website* <www.no2id.net>.

Nederlanders betrokken bij opgerolde Belgische nazistische cel

Begin september 2006 wordt België opgeschrikt door de arrestatie van 19 neo-nazi’s en wapenhandelaren. Ze worden verdacht van het plannen van terroristische aanslagen. Bij huiszoekingen worden honderden wapens in beslag genomen, waaronder pistolen en uzi’s. Van de 19 arrestanten zijn er 12 beroepsmilitair. De groep is betrokken bij de Vlaamse neo-nazistische splinter Bloed, Bodem, Eer en Trouw (BBET), die ook met Nederlandse nazi’s samenwerkte.

NA-voorzitter Jan Teijn (links) en Virginia Kapic (rechts).

BBET is een kleine, maar extreme nazistische organisatie waar de jodenhaat vanaf spat. Volgens BBET is “racisme zonder jodenhaat vergelijkbaar met het schminen van een aids-patiënt. Het lijkt allemaal leuk, maar het lost niets op”. “De Jood” is volgens BBET “een ziekteverwekker”, “een lintworm” die door de wc gespoeld moet worden. De BBET-website is een vergaarbak van allerhande artikelen waarin Joden en migranten op de korrel genomen worden. Ook vindt men er interviews met mensen uit het internationale extreem-rechtse milieu, zoals de Nederlandse “Zwarte Weduwe” Florrie Rost van Tonningen. BBET organiseert informatieavonden, herdenkt de hoogtijdagen van het Derde Rijk en de geboortedag van Adolf Hitler, en organiseert reisjes, vooral naar Duitsland, om nazi-plekken te bezoeken of deel te nemen aan extreem-rechtse betogingen. BBET organiseert ook paramilitaire trainingen, zowel op legerplaatsen als daarbuiten. Daarbij wordt met scherp geschoten en wordt geoeffend met het maken en gooien van molotovcocktails.

Aanslagen

De Belgische justitie en veiligheidsdiensten blijken BBET al langer in het vizier te hebben. Twee undercoveragenten zijn geïnfilteerd in de groep, en al twee jaar worden de telefoons afgeluisterd van de 25-jarige hoofdverdachte, de beroepsmilitair Thomas Boutens. Uit die taps blijkt dat Boutens en zijn BBET-kameraden zinspelen op de liquidatie van Vlaams Belang-leider Filip Dewinter. De schuld daarvan zou dan in de schoenen van moslimextremisten geschoven worden, waarna in de heisa die daarop volgt Dyab Abu Jahjah van de Arabisch Europese Liga (AEL) door BBET geliquideerd zou worden. Uiteindelijk moet deze destabilisatie leiden tot de oprichting van een fascistisch Vlaanderen. Justitie grijpt in nadat uit de taps blijkt dat de organisatie meer en meer wapens inkoopt. Bij de arrestaties en huiszoekingen treft men naast de honderden vuurwapens ook kogelvrije vesten aan, en ontstekingsmechanismen voor landmijnen, nachtkijkers, geluidsdempers, een brief waarin een aanslag wordt opgeëist, en een rugzak met een bom. Volgens Justitie waren de plannen nog niet concreet. Andere bronnen houden het zelfs op “cafépraatjes”. Maar een voormalig BBET-lid verklaart na de arrestaties op de Belgische zender VTM dat de plannen wel degelijk serieus waren. Ook de undercoveragenten stellen dat de BBET toch echt bezig was met het plannen van aanslagen.

Dat 12 van de verdachten militair zijn is niet verwonderlijk. Al jaren is bekend dat veel Belgische extreem-rechtsen werken in het leger, bij de veiligheidsdiensten en de politie. De meest bekende representant daarvan is de voormalige Schaarbeekse hoofdcommissaris Johan Demol. Die moest ontslag nemen wegens zijn fascistische sympathieën en lidmaatschappen. Tegenwoordig is hij Vlaams Belang-bestuurslid en fractievoorzitter in het Brusselse parlement.

Blood & Honour

BBET is de meest extreme Vlaamse tak van de internationale nazistische beweging Blood & Honour (B&H). B&H wordt in 1987 in Engeland opgericht door de in 1993 overleden extreem-rechtse skinhead Ian Stuart Donaldson van de beruchte naziband Skrewdriver. B&H wil door het organiseren van Rock Against Communism-concerten, het publiceren van tijdschriften en het uitbrengen van muziek zieltjes winnen voor de nazistische skinheadbeweging. De muziek levert die beweging grote sommen geld op. In de loop der jaren breidt B&H zich uit tot een internationaal netwerk met afdelingen in heel Europa, de VS en zelfs Zuid-Amerika. In 1992 vindt er binnen B&H een scheuring plaats. Een radicalere vleugel splitst zich af en vormt Combat 18 (C18). Het getal 18 verwijst naar de eerste en de achtste letter van het alfabet en daarmee naar de initialen van Adolf Hitler. C18 verwijt de traditionele B&H-vleugel zich teveel te richten op de muziek en te weinig op politiek activisme. Het semi-ondergrondse Combat 18 onderneemt al snel gewelddadige acties tegen politieke tegenstanders en migranten. Dat ontspoot in regelrechte terreur met de bijhorende vervolging door justitie en interne strubbelingen binnen de B&H-beweging.

Tegenwoordig is C18 nog maar in een beperkt aantal landen actief. BBET staat in de C18-traditie, en in Engeland en Nederland opereren C18-volgelingen onder de naam Racial Volunteer Force (RVF).¹ De Nederlandse afdeling telt enkele tientallen aanhangers, en bestaat voornamelijk uit vroegere leden van de Nederlandse Volks Unie (NVU), die ontevreden zijn over de consensuspolitiek van die partij, en van het voormalige Aktiefront Nationale Socialisten van Eite Homan. Onlangs breidde de RVF zich nog uit met leden van het in Zoetermeer ontstane Jeugdstorm Nederland.² Ons kikkerlandje kent overigens ook nog de organisatie B&H Nederland.³ Die is stukken groter dan de RVF en meer gericht op de traditionele B&H-beweging waarbij nazistische politiek hand in hand gaat met bier, muziek en uiterlijk vertoon.

Nationale Alliantie

Net als bij BBET staat bij de RVF antisemitisme hoog in het vaandel. Men loopt weg met Arabisch nationalisme en radicale islamisten. De aanslagen van 11 september 2001 worden in deze neo-nazistische kringen met gejuich ontvangen als een aanval op de in hun ogen door joden gecontroleerde VS en “het joodse financierskapitaal”. In een verklaring stelt het RVF tegen dezelfde “uitwassen van de westerse decadentie te zijn als rechtgeaarde moslims”. Er wordt in Nederland en België regelmatig door nazi’s gedemonstreerd tegen de oorlog in Irak, tegen Bush en Israël, en voor Iran. Daar zijn ook veelvuldig delegaties bij aanwezig van de RVF, BBET en de NVU. De demonstranten dragen vaak Palestijnse, Iraakse en Iraanse vlaggen, portretten van de Iraanse president Ahmadinejad en Osama Bin Laden, en roepen antisemitische leuzen.

BBET onderhoudt ook nauwe contacten met de Nederlandse nazistische partij Nationale Alliantie (NA). Zo is een BBET-kaderlid in januari 2005 spreker bij een NA-bijeenkomst over “Activisme en zionisme”. In mei organiseert de partij een lezing over “Ras en realiteit”, met opnieuw een voordracht van iemand van BBET. Ook bezoeken NA-leden minstens twee demonstraties in België die mede georganiseerd zijn door BBET. Verder wordt het e-mailadres van BBET enige tijd gehost door de server van NA-voorzitter Jan Teijn. Daarnaast organiseert BBET paramilitaire trainingskampen waarbij volgens de NOS ook leden van de NA betrokken zijn. De Nederlandse justitie stelt op verzoek van de Belgische overheid een onderzoek in naar de betrokken NA-activisten. Omdat het om terrorisme gaat, neemt het Landelijk Parket het onderzoek op zich. De aandacht gaat vooral uit naar Virginia Kapic en Niek R.. Kapic is een van de oprichters van de NA en beheert de internetsite van de partij. Ze trekt achter de schermen aan de touwtjes. R. was geruime tijd voorzitter van de NA-jongerentak, de Dietsland Jeugd. Inmiddels is hij meer op de achtergrond actief. Er loopt ook nog een strafrechtelijk onderzoek naar de NA vanwege racistische en antisemitische uitlatingen op de partijwebsite.

Kamp

Op 5 maart 2005 doen zo’n 20 Nederlandse neo-nazi’s van de NA, waaronder Kapic, en de meer traditionele Nederlandse B&H-tak mee aan een paramilitair trainingskamp met Vlaamse geestverwanten. De groep kampeert in 10 tenten in de bossen bij het Belgische Spa en beschikt over 7 militaire voertuigen. Gemaskerd, gekleed in gevechtstenues en gewapend met nachtkijkers houden ze patrouilles in de omgeving. ‘s Nachts om twee uur houden ze een aantal studenten aan en vragen hen op zeer intimiderende wijze naar hun papieren. De studenten schakelen de politie in. Die komt daarop in actie en houdt de nazi’s aan. Men treft nazi-propagandamateriaal aan en ook steekwapens, waaronder stiletto’s. De groep wordt de hele dag vastgehouden. Daarna wordt er een proces-verbaal opgemaakt wegens illegaal wapenbezit, het aanzetten tot “rassenhaat” en overtreding van de wet op de privé-milities. Het is vooralsnog onduidelijk of ook BBET-leden bij dit specifieke kamp betrokken waren.

De op C18 georiënteerde beweging is in Belgie en Nederland relatief klein, maar wel uiterst gevaarlijk. BBET blijkt immers te beschikken over grote hoeveelheden wapens, en maakt mogelijk plannen voor het neerknallen van politici om een “rassenoorlog” te ontketenen. Bij RVF-leden zijn in het verleden ook wel eens wapens aangetroffen, maar niet op deze schaal. Daarnaast maakt het minder radicale, maar evenzogoed nazistische en gevaarlijke B&H Nederland een groeispurt door. In maart 2006 organiseert men een SS-herdenking in het Belgische Lommel. Daar zijn zo’n 200 neo-nazi’s aanwezig, waarvan ongeveer de helft afkomstig uit Nederland. Dat zijn verontrustende aantallen. Daarbij zijn er in het verleden ook al kaderleden van B&H Nederland met vuurwapens betrapt. Zelfs de AIVD maakt zich intussen grote zorgen en heeft de onderzoeken naar neo-nazi’s flink uitgebreid.

Gerrit de Wit

Noten

1. “Blood & Honour Nederland/RVF”, Kafka.
Op: Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/b&h.nl.htm>>.
2. Jeugdstorm Nederland is de opvolger van het Soetermeer Skinhead Front.
Zie: “Soetermeer Skinhead Front”, Kafka.
Op: Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/ssf.htm>>.
3. “Blood & Honour Nederland (Traditional)”, Kafka.
Op: Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/b&h.nl.htm>>.

Waar nuttigheidsdenken toe kan leiden

Het begrip bevolkingspolitiek speelt een belangrijke rol bij de kijk van De Fabel op ontwikkelingen in de samenleving. De overheid gaat de laatste jaren mensen steeds meer beoordelen op hun economische “bruikbaarheid”. Zo zijn bijvoorbeeld alleen nog “bruikbare” migranten welkom. Om te laten zien waar dat soort nuttigheidsdenken toe kan leiden heeft onderzoeker Benjamin Heyl het belangrijke boek “Het vergeten hoofdstuk binnen de geschiedenis van de gezondheidszorg 1933 - 1945” geschreven. Heyl werkt in de gezondheidszorg en merkt dat ook daar cijfers belangrijker zijn geworden dan de menselijke factor.

In 1883 werd in Engeland de term “eugenese” geïntroduceerd. Dat begrip werd afgeleid van het Griekse “eugenes”, wat “edel ras” betekent. In Duitsland begon eind negentiende eeuw onder wetenschappers een discussie over de sterkte en de gezondheid van “het ras”, en over zieken en zwakken die die gezondheid zouden ondermijnen. Er werd bijvoorbeeld beweerd dat het in tijden van oorlog geoorloofd was om euthanasie te plegen op “nutteloos leven”. Aan het front stierven immers de sterken, waardoor de samenleving opgezaald zou blijven met de zwakken. Het eugenetische gedachtengoed vond ook ingang bij de Duitse bevolking, en daardoor was er relatief weinig kritiek op Hitlers ideeën. Enige weerstand tegen euthanasie was er wel bij de kerken. Die domineerden destijds de hulpverlening. Maar men ontving de nazi’s toch met open armen omdat die zich sterk maakten tegen de communisten, in de ogen van de kerken een stelletje heidenen.

T4-programma

Direct na hun machtsovername kwamen de nazi’s met allerlei wetten tegen zieken en gehandicapten. Zo werden ze bijvoorbeeld verplicht om zich te laten steriliseren. Via allerlei propagandacampagnes probeerden de nazi’s de artsen rijp te maken voor dit soort praktijken. Die zouden zich ten dienste moeten stellen van de gemeenschap en niet teveel blijven omkijken naar zwakke individuen. Er werd ook een staatsartsenkamer opgericht om artsen te dwingen zich bij de nazi’s aan te sluiten. Tegen Joodse artsen werden maatregelen genomen. Die mochten bijvoorbeeld niet meer naar bijeenkomsten komen van de nationale geneeskundige verzekeringsraden. Daar was vanuit niet-Joodse artsen weinig weerstand tegen. Velen van hen waren bang gemaakt dat hun Joodse collega’s anders de medische wereld zouden gaan overheersen.

Om de Duitse bevolking rijp te maken voor euthanasie op “nutteloos leven” werden er filmopnames gemaakt in psychiatrische inrichtingen. Die inrichtingen werden aangezet om zieken te verwaarlozen, en zo werd het beeld bevestigd van ellende en

“nutteloze” zieke mensen. Daarop begon men met het T4-euthanasieprogramma. Dat was geheim, want hoewel een groot deel van de bevolking er rijp voor leek, was er toch nog wel enige weerstand. De nazi’s wilden overigens niet alleen “nutteloos leven” uitroeien, maar ook alle “minderwaardige rassen”, met “de Joden” voorop.

Het protest tegen het T4-programma viel niet Hitler aan, maar vermeende “duistere machten” achter hem. Protestbrieven werden zodoende ‘gewoon’ onderschreven met “Heil Hitler!”. Om hun leven te redden, veranderden sommige artsen de diagnose van bepaalde psychiatrische patiënten en stuurden hen naar huis. In juridische kringen werd er slechts tegen geprotesteerd dat de euthanasie niet op wettelijke gronden plaatsvond. Maar na een wettelijk decreet van Hitler verstomden deze protesten al snel.

Nederland

In de Nederlandse kranten werd wel verslag gedaan van al deze ontwikkelingen in Duitsland. Maar correspondenten in Berlijn die te kritisch waren werden ontslagen. Er werd in Nederland dus nogal lauw gereageerd. De overheid voerde officieel een strikte neutraliteitspolitiek. Maar in de praktijk was men nogal pro-Duits, zeker omdat de Nederlandse economie zeer afhankelijk was van de Duitse. Overigens hielden ook wetenschappers in Nederland zich bezig met eugenetica en de vraag of “de Joden” een “ras” vormden.

Tijdens de bezetting werd er ook in Nederland op de psychiatrische hulpverlening bezuinigd, met name op de Joodse. Ook werden enkele psychiatrische inrichtingen geëvacueerd om plaats te maken voor Duitse militairen. De nazi’s probeerden eerst nog de schijn te wekken dat ze de Joodse zieken en gehandicapten wilden helpen, maar al snel begon men alle Joodse psychiatrische patiënten op te sporen en te deporteren. Er was ook wel enig protest tegen de nazi-plannen met gehandicapten en zieken. Zeker vanuit de kerken, die ook in Nederland het meest aan hulpverlening deden. Direct na de Duitse inval werd vanuit die hoek het Kerkelijk Overleg opgericht. Hun protest haalde echter niet veel uit. Overigens was met name in katholieke kring niet iedereen ervan overtuigd dat protest werkelijk nodig was.

De bezetter probeerde ook alle artsen te nazificeren. Joodse studenten werden geweerd van de universiteit, Joodse artsen mochten geen bijeenkomsten meer bijwonen van niet-Joodse medici en ze mochten ook niets meer publiceren. Tegen het isoleren van hun Joodse collega’s kwam uit de medische wereld enig protest, en ook tegen de instelling van een door nazi’s gedomineerde artsenkamer. “*Het vergeten hoofdstuk binnen de geschiedenis van de gezondheidszorg 1933 - 1945*”, Benjamin Heyl. Uitgeverij: ServicePost, € 24,95. ISBN: 9056530204.

Roel Nagel

Verkiezingsfeest Nieuw Rechts valt in het water

De extreem-rechtse partij Nieuw Rechts van de Rotterdammer Michiel Smit wil in november 2006 meedoen aan de Tweede Kamer-verkiezingen. Naar verwachting zal men geen enkele zetel behalen. De concurrentie op de ultra-rechtse politieke flank is namelijk zeer groot met soortgelijke, maar bekendere partijen als die van Hilbrand Nawijn, Marco Pastors en Geert Wilders. Toch wil men een poging wagen.

Michiel Smit wordt in het Oosterpark overstemd door anti-fascisten.

Op 3 september 2006 organiseert Nieuw Rechts een verkiezingsbijeenkomst in een partytent op een verlaten Rotterdams plein. De bijeenkomst valt geheel in het water. Er komen slechts een handjevol mensen opdagen, waaronder aanhangers van het extremere Nationaal Collectief van voormalig NVU-lid Marc Peters, en Timo Dessé, moderator van het nazistische webforum Stormfront.

Ook is een delegatie aanwezig van het nazistische Jeugdstorm Nederland. Die komen juist om te protesteren tegen Smit, omdat hij homo is en een zionist zou zijn. Daarbij zou John Middelma van Nieuw Rechts Haaglanden op een forum Adolf Hitler beledigd hebben en dat pikt Jeugdstorm Nederland vanzelfsprekend niet. Uiteindelijk durven de jongeren niet veel te doen en blijft het conflict beperkt tot wat scheldpartijen over en weer. Als klap op de vuurpijl komt ook nog eens een groepje linkse clowns langs die Smit en kornuiten in de maling nemen. Ze marcheren de partytent binnen, strooien confetti, verstoren de bijeenkomst en verlekken zich aan de aanwezige koekjes. Ook delen ze folders uit waarin de draak met Nieuw Rechts wordt gestoken.

Programma

Het verkiezingsprogramma van Nieuw Rechts bevat overigens weinig nieuws. Het is een lange racistische tirade tegen moslims en migranten. Werkende Nederlanders moeten als eersten een woning

toegewezen worden, kraken dient verboden te worden, illegalen mogen geen beroep meer doen op de gezondheidszorg, werkenden moeten voorrang krijgen bij een behandeling in het ziekenhuis, Nederlanders moeten voorrang krijgen bij de verdeling van werk, er moet een immigratiestop komen en mensen met een dubbele nationaliteit mogen geen uitkering meer krijgen en niet meer stemmen. Ook wil de partij het gebruik van soft- en harddrugs verbieden, het horeca-ondernemers toestaan om een racistisch deurbelied te voeren, een stop op de bouw van nieuwe islamitische gebedshuizen, en alle moslims weren uit het leger.

Op 1 oktober wil Smit een speech geven bij de zogenaamde Spreeksteen in het Amsterdamse Oosterpark. Ook dat verloopt niet zonder problemen. Hij wordt weliswaar beschermd door een leger politiemensen, maar zo’n 100 aanwezige anti-fascisten weten zoveel herrie te maken dat Smits toespraak niet te horen is. Ziedend driupt hij af. Een anti-fascist weet ter plekke wel een duidelijk hoorbare speech te geven.

Gerrit de Wit

Fascistisch Voorpost hervat de activiteiten

De fascistische organisatie Voorpost was jarenlang inactief. Maar sinds begin 2005 timmert men weer flink aan de weg. Zo verspreidde de organisatie in september 2006 folders in de woonbuurt van een bestuurslid van de zogenaamde pedopartij PNVD. Een overzicht van de activiteiten van het vernieuwde Voorpost.

Marnix Middendorfen Anne-Mazurca van Kempen op de IJzerwake van 2004. Op de achtergrond andere IJzerwakers.

Voorpost-leider Paul Peters wil ook wat zeggen.

Voorpost bestaat inmiddels 30 jaar en is een van oorsprong Vlaamse organisatie die de Nederlanders en Vlamingen wil verenigen in één staat. Ook ijvert men voor eerherstel van Vlaamse collaborateurs die tijdens de Tweede Wereldoorlog samen met de nazi's aan het Oostfront vochten. Voorpost probeert zich wel te onthouden van platte racistische uitspraken. Men benadrukt liever het beschermen van de "eigen" identiteit en ageert tegen de vermeende toenemende islamitische en Amerikaanse invloeden. Met deze zogenaamde nieuw-rechtse benadering hoopt men een rol te kunnen spelen in het politieke krachtenveld. Vooral de Vlaamse tak heeft veel aanhang en fungeert als een radicale denktank van het Vlaams Belang. Ook levert men ordediensten voor Belang-bijeenkomsten en vanuit Voorpost stromen weer mensen door naar kaderfuncties bij de partij van Filip Dewinter.

Voorpost Nederland is beduidend kleiner en kent perioden van diepe winterslaap. In 1996 wordt de Nederlandse tak gereactiveerd¹ door enkele oudgedienden van de CP'86. Marcel Rüter wordt voorzitter en Tim Mudde actieleider. Door tegenwerking van anti-fascisten en het vertrek van Mudde, die de Nationale Beweging opricht, zakt de organisatie na een aantal jaar als een plumpudding in elkaar. Vanaf 2005 trekt Paul Peters samen met oudgediende Robert Schaap de kar. Zij zijn nu de landelijke actieleiders. Peters is al sinds jaar en dag betrokken bij allerlei organisaties. Eerst is hij actief voor de CP'86, daarna wordt hij een van de dragende krachten van het nazistische Stormfont Nederland (SFN). Peters wordt landelijk bekend nadat hij in april 2001 de joodse begraafplaats bij Oosterhout vernielt en beklad met leuzen als "Juden raus". Verder verklaart hij op het nazistische internetforum Stormfront Nederland en Vlaanderen een steunactie te willen opzetten voor jongeren die opgepakt worden wegens aanslagen op islamitische doelen. Hij noemt hen "Prisoners of War" (POW). SFN stort in en Peters wordt actieleider bij de extreem-rechtse Nieuwe Nationale Partij (NNP). Na een knetterende ruzie stapt hij ook daar op en neemt de leiding van het zieltogende Voorpost Nederland op zich. Actieleider Schaap komt voort uit de Centrumdemocraten, staat voor die partij in 1998 op de kandidatenlijst voor de Tweede Kamer-verkiezingen, en is al sinds eind jaren 90 actief bij Voorpost.

Kringen

Voorpost Nederland beschikt over de "kringen" Haaglanden, Rijnmond, Midland en Zeeuws-Vlaanderen. Haaglanden wordt met name gerund door Sjors Remmerswaal en Rens Kaaijk. Ook Remmerswaal komt voort uit de NNP en voor Voorpost organiseert hij meerdere "nationalistische kroegavonden" in Zoetermeer. Daar komen ook geradicaliseerde gabbers op af, waarvan een gedeelte later opgaat in Jeugdstorm Nederland. Kaaijk begint zijn politieke leven bij SFN en de NVU. In 2002 gaat hij na afloop van een NVU-demonstratie in Rotterdam met enkele geestverwanten op buitenlandjacht in Leiden. Daarbij wordt hij gearresteerd. Enige tijd later sluit Kaaijk zich aan bij de NNP, waar hij een loyale partner van Paul Peters wordt.

In Rijnmond is met name Marnix Middendorff actief. Ook hij is een frequent bezoeker van het nazistische webforum Stormfront Nederland en

Vlaanderen en hij loopt ook de borrels van dat webforum af. Hij noemt migranten op het forum "springende apen" en hij schrijft "blij" te zijn met een brandbomaanslag op een Venlose moskee. Middendorff is enige tijd bestuurslid van de NNP-jongerenorganisatie en bezoekt in 2004 een demonstratie van de nazistische Nationale Alliantie. Zijn vriendin, Anne-Mazurca van Kempen, bezoekt dezelfde demonstratie en is tegenwoordig ook actief voor Voorpost. Naar schatting telt de organisatie op dit moment enkele tientallen leden en de harde kern bestaat uit 10 personen.

Nazi-festijn

Onder leiding van Peters komt Voorpost voor het eerst in het landelijke nieuws in maart 2005. Men kondigt aan om het Utrechtse Hoog Catharijne "schoon te vege" van "overlast veroorzakende junks en jongeren". Uiteindelijk voert men ludiek actie met wat Voorposters die met bezems, emmers water en zeep straatstenen boenen. Eind april wordt het allemaal wat serieuzer. Een groep Zoetermeerse neo-nazi's wil een ruimte van de gemeente huren om daar op eigen wijze bevrijdingsdag te vieren.² De gemeente Zoetermeer staat niet meteen te springen en Peters werpt zich op als vertegenwoordiger van de neo-nazi's. Onder een valse naam spreekt hij de gemeenteraad toe en bepleit het toewijzen van een ruimte aan de jongeren. Hij krijgt zijn zin en op 5 mei luisteren de neo-nazi's in die ruimte naar muziek en velen zijn getooid met nazi-symbolen en maken de Hitlergroet. Onder andere Kaaijk en Remmerswaal zijn aanwezig. Officieel ontkent Voorpost elke betrokkenheid bij het nazi-festijn, maar de feiten wijzen op het tegendeel. Daarbij prijken tijdens het feest ettelijke Voorpost-posters op de muren.

Eind maart 2006 demonstreren tientallen Voorpost-aanhangers in Kedichem. Ze herdenken dat daar 20 jaar eerder tijdens een door anti-fascisten verstoorde extreem-rechtse bijeenkomst de toenmalige secretaresse van Janmaat haar been verloor. En eind juni demonstreren Peters en Middendorff tegen een linkse betoging bij de Rotterdamse illegalenbajesboot. Staande op een nabijgelegen gebouw ontrollen ze een spandoek met daarop "illegaliteit is criminaliteit". Na enige tijd worden ze gearresteerd. Medio augustus is een delegatie van Voorpost, waaronder Schaap, Remmerswaal en Peters, zoals vaker aanwezig op de IJzerwake in Vlaanderen. Daar komen elk jaar duizenden Vlaams-nationalisten en fascistten bij elkaar om de tijdens de Eerste Wereldoorlog gesneuvelde Vlaamse soldaten te herdenken. Ook wordt er steun uitgesproken aan de Vlaamse collaborateurs tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Met dank aan anti-fascistische onderzoeksgroep Kafka

Gerrit de Wit

Noten

- ¹ "Ook de nazi's van Voorpost zijn tegen de EU", Gerrit de Wit. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10392124.htm>.
- ² "Hitlergroeten op bevrijdingsdag", onderzoeksgroepen Kafka en Haaglanden. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11142711.htm>.

Kristallnacht-herdenking in Leiden

Op donderdagavond 9 november 2006, de internationale dag tegen antisemitisme, organiseert De Fabel van de illegaal weer een Kristallnacht-herdenking, dit keer in de vorm van een informatie-avond. Die vindt plaats in de ruimte van De Fabel aan de Koppenhinksteeg 2 in Leiden en begint om 20:00 uur. Na een inleiding over de Kristallnacht en het hedendaagse antisemitisme zal de documentaire "De terrorist Hans-Joachim Klein" vertoond worden.

De film gaat over Kleins deelname aan de Duitse radicaal-linkse verzetsbeweging Revolutionäre Zellen en over de aanslagen waar hij bij betrokken was. In die kringen draaiden Duitse en Arabische militanten er destijds hun handen niet voor om om willekeurige Joden te doden. Klein nam na een gijzeling van 70 ministers in het OPEC-gebouw in Wenen afstand van de Revolutionäre Zellen en schreef een boek over zijn ervaringen. Daarin uitte hij ook kritiek op het antisemitisme binnen de linkse beweging. Na de documentaire is er ruimte voor discussie.

Tijdens de Kristallnacht op 9 november 1938 werden in Duitsland 7.500 joodse winkels, synagogen en huizen door de nazi's geplunderd en in brand gestoken. Joden werden gemarteld en verkracht, en minstens 90 van hen werden vermoord. De Kristallnacht dankt zijn naam aan de bergen glasscherven van de ingeslagen ruiten van Joodse winkels, die de dag erna op straat lagen. Het antisemitisme is al meer dan 2000 jaar oud en het is gedurende de hele Europese geschiedenis steeds nadrukkelijk aanwezig geweest. Joden zijn altijd achtergesteld. Vanaf de kruistochten is Europa steeds het toneel geweest van antisemitische pogroms. In 1190 werd Engeland "Jodenvrij" gemaakt, in 1306 Italië en in 1492 Spanje. De nazi's probeerden dat zelfs met heel Europa te doen door de Joden op industriële wijze te vernietigen.

Ook hedentendage is het antisemitisme nadrukkelijk aanwezig. In heel Europa worden regelmatig Joden in elkaar geslagen en vinden brandaanslagen plaats op synagogen en andere Joodse gebouwen. Neo-nazi's ontkennen de shoah, vernielen begraafplaatsen en maken antisemitische muziek. En christen- en moslimfundamentalisten en zelfs sommige linksen menen overal Joodse complotten aan te kunnen wijzen.

Gerrit de Wit

Antisemitische cartoon van de door nogal wat linksen gewaardeerde tekenaar Latuff.

Prestatiecontract rekent af met illegalen

De jacht op illegalen is sinds begin jaren 90 voortdurend geïntensiveerd. Eind september 2006 deed Verdonk er weer een schepje bovenop met de invoering van een prestatiecontract voor de politiekorpsen.

Het “Onderhandelingsakkoord Landelijk Kader Politie 2007” werd afgesloten tussen de politiekorpsen en de ministeries van Binnenlandse Zaken en Vreemdelingenzaken.¹ De daarin vermelde jachtquota moeten er voor zorgen dat het aantal illegalen flink wordt gereduceerd. In 2007 moeten de politiekorpsen namelijk 40 duizend “vreemdelingen” gaan aanhouden en op papieren controleren. Daarbij moeten 12 duizend mensen worden opgepakt voor onderzoek en eventueel deportatie. Halen de korpsen de streefcijfers, dan krijgen ze extra inkomsten. In het akkoord staat ook dat de IND voortaan de adressen van de mensen die men illegaal maakt, doorgeeft aan de politie.

Kwaliteit

Het uitloven van premies voor de mensenjacht maakte nauwelijks kritiek los. Alleen D66 bracht er iets tegen in. De partij heeft jarenlang meegewerkt aan de beleidsverharding, en probeerde het sociale imago weer wat op te poetsen door de gevolgen ervan te bekritisieren. D66-Kamerlid Ursie Lambrechts vond het prima dat illegalen opgepakt werden, zo benadrukte ze, maar ze vreesde wel dat vooral uitgeprocedeerde vluchtelingen het doelwit zouden vormen. Hun adressen zijn namelijk meestal wel bekend bij de overheid. Via deze groep zou de politie makkelijker de “streefcijfers” kunnen halen. “Het prestatiecontract is ook van toepassing op uitgeprocedeerde asielzoekers, waaronder gezinnen met kinderen die geen enkel strafbaar feit hebben gepleegd. Als je een gezin met 4 kinderen oppakt telt het lekker makkelijk op”, aldus de o zo bezorgde Lambrechts.

Via een motie vroeg ze het kabinet om uitgeprocedeerde vluchtelingen en gezinnen met kinderen buiten de prestatie-afspraken te houden. “Kwantiteit moet geen rol spelen, het moet gaan om de kwaliteit van de maatregel”, aldus Lambrechts. Een meerderheid in de Tweede Kamer bleek sowieso tegen het gevangen zetten van kinderen. En zelfs Verdonk zei zich te kunnen inleven in die kritiek. Maar in uiterste gevallen kon ze opsluiting natuurlijk niet uitsluiten, zo zei de minister. Het is voor haar overigens al een “uiterst geval” wanneer opgepakte ouders niet willen meewerken aan hun eigen deportatie. Ze moeten dan met hun kinderen de cel in, tenzij ze bereid zijn die tijdelijk af te staan. ‘Kritiek’ kwam er ook van de kant van de politie. Korpsen hebben vanzelfsprekend geen principiële bezwaren tegen het contract, verzekerde Raad van Hoofddcommissarissen-woordvoerder Cees den Bakker, maar sommige vrezen wel moeilijk hun streefcijfers te kunnen halen.

Uiteindelijke afrekening

In de spaarzame berichtgeving over het akkoord werd beweerd dat op dit terrein niet eerder een prestatiecontract was afgesloten. De term “prestatiecontract” mag dan inderdaad niet eerder gebruikt zijn, maar jachtquota voor illegalen bestonden al veel langer. Maar net als nu werd ook toen het besmette woord “quotum” wijselijk vermeden. Liever sprak men van “streefcijfers”.

Begin 1995 wist De Fabel van de illegaal de hand te leggen op een brief van de korpsbeheerder Hollands Midden waarin werd gesproken over een convenant met Binnenlandse Zaken en Justitie.² De brief ging over het verhogen van het aantal te deporteren illegalen. Toenmalig staatssecretaris Schmitz ontkende het bestaan van quota onmiddellijk. Maar M. Kappenburg, het toenmalige hoofd toeleiding van de Utrechtse Vreemdelingendienst, gaf toe dat er inderdaad streefcijfers bestonden. “Uiteindelijk vindt er een afrekening op resultaten plaats”, erkende Kappenburg. Ook in de Justiekrant werd destijds openlijk gesproken over “streefcijfers voor de intensivering van het operationeel toezicht”. En ook toen gold er “een resultaats-verplichting”. Wanneer korpsen geen goede verklaring op tafel konden leggen voor het niet halen van hun quotum, dan moesten ze de extra agenten inleveren die ze speciaal voor de jacht hadden toegewezen gekregen. Maar of het nu een nieuwe maatregel is of niet, illegalen moeten vanwege het bestaan van “kopgeld” nog extra op hun tellen passen. Zeker tegen het einde van het jaar, wanneer korpsen die hun quotum niet lijken te gaan halen, nog even snel willen scoren.

Jan Tas

Nazi’s tegen pedofilie

De zogenaamde pedopartij PNVD ligt sinds haar oprichting zwaar onder vuur. Politici buitelen over elkaar heen om hun afschuw uit te spreken over de ‘kindervrienden’. Ook extreem-rechtse en ronduit nazistische organisaties proberen een graantje mee te pikken. De NVU demonstreerde in Arnhem, en in Haarlem en Velp deelde de Nationale Alliantie folders uit tegen PNVD-bestuurders. Op haar beurt verspreidde Voorpost flyers tegen een Leids bestuurslid.

Op 27 mei 2006 demonstreerde de NA in Amsterdam tegen pedofilie, met NSB-vlaggen en allerlei andere nazistische prullaria.

Begin september 2006 meldt Voorpost de namen en adressen te gaan verzamelen van iedereen die een ondersteunende handtekening voor de PNVD zou zetten. Die ondersteunings-verklaringen heeft de PNVD nodig om mee te mogen doen aan de Tweede Kamer-verkiezingen. Voorpost kondigt aan om bij alle ondertekenaars in de woonwijk te gaan folderen. Op 19 september gaat men alvast over tot actie en verspreidt in een Leidse wijk folders tegen PNVD-bestuurder Marthijn Uittenbogaard. In de folder wordt het woonadres van Uittenbogaard afgedrukt en wordt de ophitsende oproep gedaan om “pedofielen uit de wijk te houden”. Voorpost noemt de PNVD-er een “wolf in schaapskleren”, “een pedofiel” en “een gevaar”. Daarna worden tot twee keer toe Uittenbogaards ruiten ingegooid en hij wordt agressief bejegend door buurtbewoners. De politie wil de zaak bekoelen en verspreidt in de wijk een eigen folder waarin staat dat Uittenbogaard “nimmer voor dergelijke vergrijpen veroordeeld is geweest”. Men vraagt buurtbewoners ook om informatie over de twee mensen die de Voorpost-folders verspreid hebben.

Ook de Leidse huis-aan-huis-krant Witte Weekblad doet een flinke duit in de zak. Bij een artikel over de kwestie drukt het weekblad de Voorpost-folder integraal af, inclusief dus het woon-adres van Uittenbogaard. Zo gaat de krant mee in de extreem-rechtse hetze en zet mensen aan tot eigenrichting. Ook laat de krant een buurtbewoner aan het woord die rept over “ruige gasten uit Zuidwest en De Kooi die zich ermee gaan bemoeien” en dat er “vandaag of morgen een brandbom naar binnen gaat”. De toon is gezet. Met geen woord rept het Witte Weekblad over de fascistische achtergronden van Voorpost. Na een kritische mail van De Fabel aan de redactie geeft men daar toe onzorgvuldig gehandeld te hebben.

Nationale Alliantie en NVU

In september worden ook folders verspreid in de woonwijken van PNVD-bestuurders in Haarlem en Velp, in dit geval door de NA. En op 30 september demonstreren een kleine 100 aanhangers van de NVU in Arnhem tegen pedofilie. Onder hen zijn weer veel aanhangers van de Duitse nazistische partij NPD. Drie nazi’s worden opgepakt omdat ze verboden symbolen dragen. Naast uitingen tegen pedofilie zijn er, zoals te verwachten, ook leuzen te horen als “Deutsche Soldaten, Heldentaten”, “Deutschland erwache” en “Deutschland den Deutschen, Ausländer raus”. Ook wordt geageerd tegen ZOG, dat staat voor Zionist Occupied Government. Daarmee willen antisemieten aangeven dat “de Joden” achter de schermen bij de overheid aan de touwtjes zouden trekken. Verder zingt men het Horst Wessellied. 47 anti-fascistische tegemonstranten worden gearresteerd omdat ze zich niet kunnen identificeren. Een kleine 100 anti-fascisten weet echter wel te demonstreren en bezet kortstondig een deel van de route die de NVU wil lopen. De NVU-demonstratie loopt daardoor anderhalf uur vertraging op.

De extreem-rechtse beweging ageert vooral tegen pedofielen en pedoseksuelen omdat die met hun “perverse” opvattingen en praktijken de vermeende zuiverheid van “het Nederlandse volk” zouden bedoezelen. Volgens de nazistische organisatie Jeugdstorm Nederland, die ook meeloopt in de NVU-demonstratie, is pedofilie zelfs een joods probleem, want “het joodse geloof keurt het namelijk goed als een kind van 3 jaar oud ontmaagd wordt door de vader”. Maar bovenal probeert extreem-rechts van pedofielen en pedoseksuelen zwarte schapen te maken om vervolgens te proberen om zelf aan het hoofd te gaan lopen van een “volks-beweging” daartegen. Zo hoopt men uit het isolement te komen. Bovendien kan men bij demonstraties tegen pedofilie en pedoseksualiteit ongestoord de eigen nazistische agenda propagieren, zoals overduidelijk merkbaar is bij de NVU-demonstratie.

Gerrit de Wit

Noten

- ¹ “Beloning voor oppakken 12.000 illegalen in 2007”, Cees van der Laan en Bart Zuidervlaart. In: Trouw, 27.9.2006.
- ² “Politie hanteert streefcijfers bij illegalenjacht”, Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10508f31.htm>. En: “Mensenjagers halen quotum net niet”, Petra Schultz. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10341f21.htm>.

Overheidsracisme jegens Antillianen

Of het nu gaat om inburgeringsplicht, stemrecht of criminaliteit, steeds blijkt dat de overheid Antillianen en Arubanen slechter behandelt dan andere Nederlanders en EU-burgers. In september 2006 bekritiseerde zelfs de gezagsgetrouwe Raad van State het inburgeringsplan van minister Verdonk dat Antillianen en Arubanen ook wettelijk tot tweederangs burgers dreigt te maken.¹ Maar ook de Raad van State maakt zich niet druk om het racistische karakter ervan.

Foto: Eric Verbeers

Schiphol-Oost.

Volgens de Raad van State leidt het inburgeringsplan tot een niet te rechtvaardigen scheiding tussen aan de ene kant alle Antilliaanse en Arubaanse Nederlanders die verplicht zouden moeten inburgeren, en aan de andere kant alle andere Nederlanders en EU-burgers zonder inburgeringsverplichting. De Raad van State gaf Verdonk daarom een negatief advies. Dat betekent echter geen afstel van het plan, maar slechts uitstel. De regering werkt namelijk onverdroten voort aan een nieuwe racistische toelatingsregeling voor Antillianen en Arubanen.

De Raad van State bekritiseerde ook het plan om Antilliaanse jongeren in Nederland gedwongen terug te sturen naar de Antillen. Dat is in strijd met het internationale mensenrechtenverdrag en allerlei Europese regels. Volgens de Raad wordt er zo onterecht onderscheid gemaakt tussen aan de ene kant Antilliaanse Nederlanders die gedeporteerd kunnen worden, en aan de andere kant alle andere Nederlanders en EU-burgers, en “vreemdelingen” met verblijfsrecht, die niet uitgezet mogen worden.² De Raad vindt het terugkeerbeleid bovendien niet ‘effectief’ genoeg, want gedeporteerde Antillianen zouden zonder problemen via een andere EU-lidstaat weer naar Nederland kunnen terugkeren. Tot slot bekritiseerde de Raad het plan om verblijf in Nederland voor eenmaal gedeporteerde Antillianen strafbaar te stellen. Omdat de regering er eerder al vanaf heeft gezien om illegaliteit in het algemeen strafbaar te stellen, valt het niet te rechtvaardigen om voor Antilliaanse en Arubaanse Nederlanders een uitzondering te maken, aldus de Raad.

In de negatieve adviezen wordt wel het discriminerende karakter van het beleid benoemd, maar het lijkt de Raad er verder vooral om te gaan om de technische belemmeringen weg te nemen. Daarna kan het beleid er door Verdonk alsnog worden doorgedrukt.

Stemrecht

Het racistische karakter van het beleid tegen Antillianen en Arubanen blijkt ook op het gebied van het stemrecht. Ondanks de promotiepraatjes over een Europa voor alle EU-burgers mogen Antilliaanse en Arubaanse Nederlanders van de Nederlandse regering niet stemmen bij de Europese verkiezingen. Aruba en de Antillen zouden namelijk niet onder de EU vallen en slechts indirect via de Nederlandse regering zelf contact houden met Europa. Nederlanders in het buitenland mogen overigens in principe wel meedoen aan de Europese verkiezingen, maar niet als ze op Aruba of de Antillen wonen. Mike Eman en Benny Sevinger, twee Statenleden van de Arubaanse Volkspartij, gingen daartegen in beroep bij de Raad van State, die de zaak voorlegde aan het Europees Hof van Justitie in Luxemburg, de hoogste rechter in EU-zaken. Het Hof achtte die discriminatie “ongeoorloofd”.³

De regering moet nu de Kieswet aanpassen, maar wacht liever de definitieve uitspraak van de Raad van State af. Pas als men ertoe wordt gedwongen, gaat men Antillianen en Arubanen mogelijk EU-stemrecht

geven. Maar misschien kan het onderscheid met Nederlanders in het buitenland ook op een andere manier opgeheven worden, meldt het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.⁴

Bolletjesslikken

De aanhoudende hetze tegen Antillianen en Arubanen heeft ook geleid tot intensieve drugscontroles op Schiphol. In juni 2006 rapporteerde de Nationale Ombudsman dat de marechaussee en de douane niet goed omgaan met vliegtuigpassagiers die na strikte controle onschuldig blijken te zijn.⁵ Dat is een nogal gematigde conclusie voor de uiterst grove behandeling die de passagiers moeten ondergaan.

Van begin 2004 tot april 2006 blijken 6.550 passagiers op verdenking van bolletjesslikken gevangen te zijn gezet in het cellencomplex op Schiphol-Oost. Men moet daar op een speciale wc gaan zitten totdat de marechaussee zeker denkt te weten dat men niets meer kan uitpoepen. Deze uiterst vernederende behandeling kan dagenlang duren. Van de 6.550 opgepakte mensen bleek ruim eenderde geen bolletjes te hebben geslikt. Om ongeveer 4.000 kruimelsmokkelaars te pakken, die gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor slechts 0,3 procent van alle coke-import in Nederland,⁶ zijn dus ruim 2.000 mensen onschuldig vastgezet. Die krijgen naderhand slechts een excuusbrief. Verdere hulp aan deze passagiers ontbreekt, ook wanneer ze op doorreis zijn en hun aansluiting missen. De extra strenge “100 procents-controles” worden sinds eind 2003 uitgevoerd op vluchten uit de Antillen, Aruba, Venezuela en Suriname. Sindsdien zijn 1,2 miljoen passagiers gecontroleerd, zoveel als de hele bevolking van Amsterdam en Den Haag tezamen, of vier keer de gehele bevolking van de Antillen en Aruba.

Jan Tas

Noten

1. “Antilliaanse Nederlanders apart gezet”, Jan Tas. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11204f75.htm>.
2. “Terugkeerwet Antillianen “deugt niet””, Jos Verlaan. In: NRC, 7.9.2006.
3. “Kiesrecht voor Europelement fout geregeld”. Op: *NRC-website* <www.nrc.nl/binnenland/article479300.ece>.
4. “Europees Hof kritisch over Nederlandse Kieswet”. Op: *Binnenlandse Zaken-website* <www.minbz.nl/grondwet_en/kiesrecht/persberichten/europees_hof>.
5. “Controle op bolletjes moet netter”. In: *De Volkskrant*, 28.6.2006.
6. “Bolletjesslikken alibi voor hetze tegen Antillianen”, Jan Tas. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10853f52.htm>.

Handige naslagwerkjes over basisrechten illegalen

Het Landelijk Ongedocumenteerden Steunpunt (LOS) heeft in samenwerking met OKIA en Searchweb twee boekjes samengesteld over de rechten die illegalen officieel nog hebben. Zo’n overzicht was er nog niet.

Vluchtelingen vechten voor hun rechten.

Het LOS vindt dat ook illegalen “burgers” zijn en daarom net als iedereen rechten en plichten hebben. Het recht op verblijf - en daarmee onder meer op allerlei overheidsvoorzieningen die in de Koppelingswet worden genoemd - wordt hen weliswaar niet toegekend, maar voor de rest gelden voor illegalen geen andere regels dan voor andere inwoners van Nederland, aldus het steunpunt. Het is echter meestal erg moeilijk voor illegalen om hun rechten ook daadwerkelijk te effectueren. Ze kennen de mogelijkheden niet, zijn bang om in de openbaarheid te treden of hebben te weinig mogelijkheden om druk uit te oefenen bij het realiseren van die rechten.

Het LOS heeft de boekjes geschreven voor iedereen die op de een of andere wijze met illegalen in aanraking komt en iets voor hen wil betekenen. Ze zijn zeer handzaam en gaan over onder meer medische zorg, onderwijs, familie, sociale zorg, wonen, werken, en repressie. In normale mensentaal wordt uitgelegd wat de mogelijkheden en onmogelijkheden zijn om bepaalde rechten te doen gelden. Per thema wordt ook verwezen naar de wetteksten die van toepassing zijn, en naar organisaties die op

het betreffende gebied een handje kunnen helpen. De letterlijke wetteksten zelf staan in het tweede boekje.

Bestaansbewijs

Veel mensen weten bijvoorbeeld niet dat een kind van illegale ouders gewoon ingeschreven kan en zelfs moet worden bij de gemeente. Er wordt dan een geboortekte opgemaakt. Zonder zo’n geboortebewijs bestaat men gewoon niet voor de Nederlandse wet. Aangifte kan gedaan worden door de moeder, de vader of iemand die bij de geboorte aanwezig was, zoals bijvoorbeeld de vroedvrouw. Wie aangifte doet moet wel een identiteitsbewijs en verblijfsvergunning hebben. Vaak neemt de vroedvrouw deze taak op zich, bijvoorbeeld omdat de ouders bang zijn.

Een geboortebewijs geeft echter geen recht op een verblijfsvergunning. Het kind krijgt automatisch de nationaliteit van de moeder. Als die niet Nederlands is, kan voor het kind een verblijfsvergunning aangevraagd worden, maar die is wel afhankelijk van de verblijfs-status van de moeder. Is de moeder illegaal, dan is mogelijk een verblijfsvergunning voor het kind te realiseren wanneer de vader

legaal is. Die moet zijn kind dan wel al voor de geboorte erkend hebben. En daar zijn ook weer allerlei voorwaarden aan verbonden.

Racisme

Wie regelmatig met illegalen te maken heeft weet hoe weerbarstig de praktijk is. Het is praten, soebatten, doordouwen en soms harde taal bezigen om bepaalde rechten ook daadwerkelijk voor elkaar te krijgen. Medisch noodzakelijke zorg is bijvoorbeeld een van de weinige rechten die expliciet aan ongedocumenteerden zijn toegekend. Maar het aantal onwillige en ronduit weigerachtige artsen is letterlijk en figuurlijk om ziek van te worden. De boekjes zijn dan ook goed te gebruiken tegen pogingen om mensen zonder verblijfsvergunning informeel nog verder uit te sluiten van voorzieningen, rechten en een normale behandeling. Maar een garantie geven ze niet. Daarvoor is het politieke klimaat te racistisch. “Basisrechten voor ongedocumenteerden: informatie en wetteksten & andere bronnen”, LOS. Meer informatie? Zie: LOS-website <www.stichtinglos.nl>.

Ellen de Waard

De Armeense genocide in Nederland

Tekening van Turkse
moordpartij op Armeniërs.
Volgens Turkse nationalist
gaat het om Armeense
propaganda.

Eind september 2006 hebben het CDA en de PvdA enkele kandidaten geschrapt van de lijst voor de komende verkiezingen. De kandidaat-Kamerleden weigerden de realiteit van de Armeense genocide tijdens de Eerste Wereldoorlog te erkennen, waarschijnlijk vooral om hun Turkse achterban niet voor het hoofd te stoten.

Het blijkt sinds kort een regel van de twee partijen dat kandidaten de Armeense genocide door het Turks-Ottomaanse bewind moeten erkennen. Maar waarom is PvdA-Kamerlid Nebahat Albayrak, de nummer twee op de PvdA-lijst, dan nog niet van de lijst gehaald? Ook zij deed immers een aantal twijfelachtige uitspraken.¹ Ze beweerde dat er geen objectieve bronnen waren die de genocide bevestigen, suggereerde dat historici er nog niet over uit waren en ze haalde het aantal slachtoffers met zowat de helft naar beneden. Daarbij vroeg ze zich ook af of de Armeniërs destijds niet met de vijand geheuld hadden. Alsof dat massamoord zou kunnen rechtvaardigen. Waarschijnlijk mag Albayrak blijven omdat ze goed is voor 200 duizend stemmen. Het CDA heeft Nihat Eksi alsnog op de lijst geplaatst. Waarschijnlijk ook als ‘window dressing’. Door hun inconsequente beleid zijn beide partijen weinig geloofwaardig.

Geen wetenschap

Het niet erkennen van de Armeense genocide is een politieke keuze, en geen wetenschappelijke opvatting. Dat de meerderheid van de Turken de genocide niet erkent, hangt samen met de dominantie van nationalistische ideologieën in Turkse kringen. Als een kandidaat-Kamerlid van Turkse afkomst zijn Turkse achterban wil behouden, dan kan hij de genocide eenvoudigweg niet erkennen. Voor deze politici is het behoren tot “een natie” dus belangrijker dan hun politieke kleur. Aan de andere kant hebben de kandidaat-Kamerleden ook te maken met de politieke partijen waarvoor ze in het parlement willen gaan zitten, en die staan er op dat ze de realiteit erkennen. Ontkennen is dus ook niet mogelijk. Uiteindelijk is er maar één uitvlucht, en dat is zeggen: “Er moet een onafhankelijke commissie komen die zal moeten onderzoeken of het een genocide was of niet”.

De Turkse overheid heeft tot op de dag van vandaag de genocide niet erkend, en in veel gevallen juist ontkend.² Via de voortdurende staatspropaganda heeft men de meerderheid van de bevolking doen geloven dat er geen genocide is geweest, maar slechts een deportatie. Bovendien zou er tijdens die deportatie wegens de oorlogsomstandigheden wederzijds vermoord zijn tussen Armeniërs en Turken. Sommigen gaan zelfs zo ver om te beweren dat niet de Turken, maar de Armeniërs genocide zouden hebben gepleegd, en we dus eigenlijk zouden moeten spreken van een “Turkse genocide”.

Vijanden

“De enige vriend van een Turk is een Turk”. Met dit soort leuzen heeft het Turkse nationalisme de bevolking het gevoel aangepraat dat alle niet-Turken vijanden zouden zijn. Die vijanden zouden de gebeurtenissen van destijds met de Armeniërs vooral graag als genocide willen bestempelen om Turkije en de Turken aan te vallen. Maar deze vijanden zouden geen bewijzen hebben, want er bestaat geen vooraf genomen regeringsbesluit met als doel genocide. Toen echter in 1915 het besluit werd genomen om de Armeniërs te deporteren, heerste er in Turkije een racistische sfeer tegenover niet-moslims, een klimaat dat daden van vernietiging stimuleerde. De Armeniërs werden gedeporteerd door soldaten, en daarom is het toenmalige Ottomaans-Turkse bewind verantwoordelijk voor de daden van vernietiging, het lijden en de grote tragedies die ontstonden.

Cihan Ugural

Noten

- ¹ “Albayrak: bronnen in Armeense kwestie bevuild”. In: Trouw, 29.9.2006.
En: “Ook Albayrak heeft boter op haar hoofd”, Ton Zwaan. In: Trouw, 3.10.2006.
- ² Zie: “Van hervorming naar deportatie”, Mehmet Biter. Op: Aksi-website <www.aksi.nu/archief.html#hervorming>.
En: “Over genocide en de Armeense kwestie”, Mehmet Biter. Op: Aksi-website <www.aksi.nu/archief.html#over_genocide>.

Beterweter

Toespraak van Jan Peter Balkenende

Als ik hoor dat er gesproken wordt over Harry Potter, dan zeg ik: ook ik, als premier van dit land, kan niet toveren. Aan de andere kant droom ik wel. Van de jaren 50, toen ik als kleuter het land leerde kennen. Het gezin als hoeksteen. De vrouw achter aanrecht en kindervagen. Dominee en pastoor brachten nog een bindend stemadvies uit. Toen we nog trots waren op ons land. Als Nederland hadden we nog normen en waarden, mijn normen en waarden.

Soms droom ik ook een beetje van de Gouden Eeuw. Een Nederlandse droom. De eeuw waarin handel en nijverheid bloeiden, waarin we de zeeën bevoeren en ook over de grens ons mannetje stonden. We bedwongen het water met onze dijken en schepen. Aan de andere kant dwongen we ook respect af als Nederland. Bij de mensen in de Oost en de West die vaak op eigen kracht niet konden meekomen in de vaart der volkeren, niet konden deelnemen aan de beschaving. Het laat zien waar een klein land, ons land, groot in kan zijn.

Nu zie je dat mensen weer interesse krijgen in de vaderlandse geschiedenis, in onze helden uit die tijd. Jan Pieterszoon Coen, Michiel de Ruyter. Zij hadden die koopmansgeest en ondernemingszin, die VOC-mentaliteit: als je iets wilt bezitten, dan maak je het tot je eigendom. Als het gaat om vragen van vernieuwingsdrang, dan kunnen we hen tot voorbeeld nemen. Zij boden veel inheemsen een nieuwe uitdaging. Op het land dat wij voor hen ontwikkelden, of in het hiernamaals. Ook brachten onze mannen van stavast vele Afrikaanse talenten naar Nederlands Nieuwe Wereld. Helemaal van de overkant van de Oceaan. Werk was er genoeg in die tijd. Iedereen kon meedoen, betaald of onbetaald. Dat is nou die VOC-mentaliteit!

We kennen ook allemaal de verhalen over scheurbuik. De duizenden schrijnende gevallen van arme jongemannen, die op zoek naar een beter leven een schip opstapten. Het zijn beelden die in het geheugen zijn gebrand. Dat zij onderweg overleden, doet mij nog pijn aan mijn hart. Aan de andere kant hadden we het zonder hen natuurlijk nooit gered. De werkelijkheid is wel dat ze er zelf voor kozen om op dat schip te stappen. Om mee te doen. Daar zijn we hen eeuwig dankbaar voor. Voor die VOC-mentaliteit. Want Nederland is een land waar we trots op mogen zijn!

En daarom erger ik me wel eens aan mensen die negatief doen over dat beetje bloed aan onze handen. We hebben vast wel eens iets verkeerd gedaan in al die jaren. Dat wil ik ruiterlijk toegeven. Want waar gehakt wordt, vallen spaanders. Nee, ik idealiseer het verleden niet. Maar ondanks alle tekortkomingen van onze voorvaders, is onze vaderlandse geschiedenis wél inspirerend.

Er is de afgelopen weken veel gezegd en geschreven over de Turkse genocide op de Armeniërs. Mijn partij heeft Nederlanders van Turkse huize geweerd van de kandidatenlijst voor de komende verkiezingen. Zij wilden die gruwelijke volkerenmoord niet erkennen. Onze normen en waarden zeggen ons dat we hen een geschiedenislesje moeten leren. Duidelijk laten weten waar je voor staat. Dat is ook hier van belang.

Als Nederland richten wij ons op de bebloede handen van anderen, over de grens. Want onze handen zijn schoon. In Nederland respecteren we de mensenrechten. Dat hebben we door de eeuwen heen geleerd. Het jubileum van die inspirerende VOC hebben we enkele jaren geleden dan ook met een gerust hart gevierd. We brachten de beschaving naar de Oost en de West. Maar nog steeds hebben we een missie. En daarom brengen we onze normen en waarden nu naar Amsterdam-Oost en -West. Weer die VOC-mentaliteit!

Elke natie heeft een selectief geheugen. Ook de Nederlandse. Dat is maar goed ook. Er zijn altijd wel mensen te vinden die menen dat de schaduwzijden de bloedrode draad van de vaderlandse geschiedenis moeten vormen. Maar we moeten niet blijven hangen in dat negativisme. Wat gebeurd is, is gebeurd. We moeten onszelf leren vergeven. We mogen van onszelf weer met opgeheven hoofd in de spiegel kijken. Ook dat is tolerantie. Nederland is een land waar we met z’n allen best trots op mogen zijn!

(Uitgesproken op het CDA-congres van 30 september 2006 in Amsterdam)

9/11-beweging plaveit de weg voor opkomend antisemitisme

Zo'n 500 enthousiastelingen kwamen af op de conferentie "De leugens, feiten en gevolgen van 11 september". Die werd op 16 september 2006 georganiseerd door Dit Kan Niet Waar Zijn (DKNWZ) in de Utrechtse Jaarbeurshallen. Toen de bezoekers bij aanvang gevraagd werd wie niet meer gelooft in de officiële uitleg van de tragische gebeurtenissen van 2001, stak direct de overgrote meerderheid de hand op. Daarna werden al deze "niet-gelovigen" een dag lang door binnenlandse en buitenlandse samenzweringsdeskundigen overspoeld met "bewijzen" dat de aanslagen een "inside job" waren van president Bush. Veel zelfbenoemde "ongelovigen" bleken echter wel een rotsvast geloof te hebben in het bestaan van een eeuwenlange wereldwijde samenzwering.

Daan de Wit interviewt Andreas von Bülow.

Er bestaan mensen die samenzweren, en complotten zijn er altijd geweest. Dat leidt geen twijfel. Wat echter niet bestaat is hét wereldcomplot, een grote wereldwijde en al eeuwenlang durende samenzwering die de geschiedenis bepaalt. Het is van wezenlijk belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds mogelijke en concreet bestaande complotten en anderzijds de mythe en ideologie van een wereldsamenzwering. De uiteindelijke oorzaken van onrecht moeten sowieso niet gezocht worden in complotten, maar in het kapitalisme, het patriarchaat en het racisme. Ideologieën die draaien om samenzweringsen zijn niet progressief, maar rechts-populistisch.

In plaats van zich te organiseren en te strijden tegen onderdrukking, uitbuiting en uitsluiting, beperken de meeste samenzweringsdeskundigen zich tot thuis achter de computer fantaseren over complotten. Ze schrijven verheven over de vrijheid van meningsuiting en "de morele noodzaak van het zoeken naar de waarheid". Die waarheid zou de vermeende geheime machthebbers namelijk als sneeuw voor de zon doen verdwijnen. De meesten doen het voorkomen alsof ze argeloze burgers waren die op een dag met een aantal ongerijmde "feiten" geconfronteerd werden, vervolgens op onderzoek zijn uitgegaan en toen een samenzwering ontdekt hebben. In werkelijkheid blijken ze vrijwel stuk voor stuk al lang van te voren overtuigd van het bestaan van een wereldsamenzwering. Ze grijpen grote gebeurtenissen als 9/11 simpelweg aan om hun gelijk te halen. Daarbij wordt er door de meeste conspiracynuts maar bitter weinig onderzocht, en des te meer van elkaar nagepraat en overgeschreven.

Anti-imperialisme

Het komt regelmatig voor dat linkse activisten meegaan in het denken van de rechts-populistische samenzweringsdeskundigen die hun wantrouwen tegenover de machthebbers lijken te bevestigen. Maar de verhalen van conspiracydenkers zijn vaak niet meer dan verwaterde versies van het toch al simpele wereldbeeld van anti-imperialistische communisten. Die grossieren traditioneel in uitgebreide analyses van de wereldwijde machtsverhoudingen tussen arme en rijke landen, en samenzweringsdeskundigen bouwen hun luchtkastelen op van hen geleende en elders bijengeschrapte kleine splintertjes informatie. Veel anti-imperialisten en samenzweringsdeskundigen gaan uit van een goedbedoelende, onschuldige en meest onwetende wereldbevolking die wordt onderdrukt en misbruikt door een vermeende piepkleine, kwaadaardige, parasitaire en vaak perverse elite. Die zou overal "tentakels" hebben en achter de schermen de macht uitoefenen in Amerika en Israël. Die twee landen worden dan ook vaak aangewezen als de grote boosdoeners. Zoals te verwachten werd er op de conferentie uitbundig geklapt toen een van de sprekers zei dat Amerika "een fascistisch land" is.

Deze hele denkstructuur is potentieel antisemitisch. Vervang namelijk het begrip "elite" in de samenzweringsideologie door "de Joden", en klaar is het klassieke antisemitische wereldbeeld. Een flink aantal van de samenzweringsdeskundigen, en helaas ook sommige anti-imperialisten, menen inderdaad dat die vermeende door en door slechte elite voornamelijk uit Joden bestaat. Waarschijnlijk uit tactisch oogpunt sprak geen van de op het congres aanwezige deskundigen over "de Joden". Wel citeerden en prezen ze bekende antisemieten. Ook klapte het publiek wel erg uitbundig toen een bezoeker zei dat Hezbollah liet zien hoe het moest. Zoals bekend is die organisatie door en door antisemitisch. Het samenzweringsdenken maakt via een achterdeur de weg vrij voor antisemitisme.

Pim Fortuyn

Tot halverwege de jaren 90 was het samenzweringsdenken in Nederland nog een relatief marginaal verschijnsel, met enkele deskundigen die meest Engelstalige blaadjes en video's verspreidden en onder meer aandacht probeerden te krijgen via vrije radio's.¹ In 1995 werd echter de Frontier Sciences Foundation opgericht. Die begon met het tweemaandelijks blaadje Frontier 2000 dat inmiddels uitgegroeid is tot het professioneel ogende Frontier Magazine. Daarna opende men in Amsterdam een eigen boekhandel, de Frontier Bookshop. Met de neergang van links en de opkomst van het rechts-populisme² via onder meer Pim Fortuyn kreeg het

Robin de Ruiter op het congres.

samenzweringsdenken in Nederland volop de ruimte, vooral op internet. De dood van PvdA-er Van Traa en de moorden op Fortuyn en Sévèke werden zo aanleiding voor ontelbare samenzweringstheorieën. In het ideeëngoed van Pim Fortuyn stonden "de politici met hun achterkamertjes" centraal, en sommige van zijn rechts-populistische navolgers lijdten aan een aan paranoia grenzende conspiracy-waan. Het is ook een teken des tijds dat de samenzweringsromans van Dan Brown^{3,4} stuk voor stuk bestsellers zijn geworden.

Na 9/11 nam het conspiracydenken in de VS een enorme vlucht en dat enthousiasme waaide al snel over naar Nederland, hoewel de eerste jaren nog vrijwel uitsluitend op internet. Dat veranderde na de eurotour van de Amerikaanse samenzweringsdeskundige en multimiljonair Jimmy Walter die op 20 mei 2005 ook Nederland aandeed voor een lezing. Naar eigen zeggen heeft hij wereldwijd al meer dan 4 miljoen dollar in de beweging gestoken. Overal beginnen de samenzweringsdeskundigen zich nu te organiseren, en zo werd hier de organisatie DKNWZ opgericht. Dat organiseerde sindsdien in het land enkele bijeenkomsten. Hun collega's van "Onderzoek 911" organiseerden op 20 mei 2006 zelfs een workshop op het progressieve Nederlands Sociaal Forum. Daar luisterden maar liefst 70 bezoekers naar de onwaarschijnlijke verhalen van deskundige Arjen Kamphuis. Als voorlopig hoogtepunt maakte DKNWZ op de Utrechtse conferentie bekend dat men werkt aan de oprichting van de Partij voor de Waarheid (PvdW).

Reïncarnatie

Volgens beoogd PvdW-lijsttrekker Jan van Aken ging het "niet langer tussen links en rechts", maar was het nu tijd voor "radicaal gezond verstand". Hij zei af te willen van het "top-down" pyramidemodel van de samenleving, maar keerde zich tegelijk nadrukkelijk tegen een "bottom-up" model en "een revolutie". Naast heropening van het 9/11-onderzoek eiste de PvdW onder meer een einde aan de aantasting van de privacy, en bescherming van klokkenluiders. Naast deze redelijke punten, kaartte Van Aken ook het probleem van de vermeende "overbevolking" aan. Hij gaf daarbij niet aan welke mensen er volgens hem teveel zijn.

Een vooraanstaand DKNWZ-lid is Albert Toby, een volkomen paranoïde "reïncarnatietherapeut". Die deed in Utrecht alsof hij ieder moment naar Guantánamo Bay ontvoerd zou kunnen worden. "Het script voor 9/11 komt zo uit Hollywood", wist Toby, en de kippengriep zou ook al door de Amerikanen ontwikkeld zijn. Om zijn verhaal te ondersteunen vertoonde de bange therapeut onder meer een stuk uit de Amerikaanse tv-serie Boston Legal. Hij sloot af met een videoclip getiteld "Inside Job" waarin citaten van de Britse antisemitische conspiracyfreak David Icke⁵ te zien waren. De clip was gemaakt door weer een andere deskundige: Rick Egen. Die promoot via zijn website allerlei video's over "de illuminati".⁶ Een van die video's werd overigens ook in de pauze van de conferentie vertoond. Daarin werd beweerd dat de familie Bush samen met andere leiders en rijken satanische rituelen uitvoeren in Bohemian Grove bij San Francisco. Daar zouden namaak- of zelfs echte kinderen geofferd worden aan de god Moloch. Ook zouden mannelijke sekssterren uit Hollywood besteld worden voor homoseks met de aanwezige wereldleiders. De symbolen van deze groep zouden ook terug te vinden zijn bij de Olympische Spelen en zelfs bij de nazi's in de Tweede Wereldoorlog. En zo ging het nog even door. Samenzweringsen, illuminati, perverse elites en rituele kindermoorden, het zijn allemaal bekende antisemitische thema's.

Mossad

Hoofddattactie op de conferentie waren natuurlijk de buitenlandse gasten. De Amerikaanse libertariër Rick Siegel sprak over een al duizenden jaren durende samenzwering van families en bedrijven met overal "tentakels". Volgens hem werd een van de WTC-torens neergehaald met een atoom-bom. Van de partij was ook de Duitse ex-minister Andreas von Bülow, bekend van twee boeken over geheime diensten. Volgens hem zijn niet alleen de aanslagen van 9/11 het werk van de geheime diensten, maar ook die in Londen, Bali en Madrid, en zelfs die van de extreem-rechtse Timothy McVeigh in Oklahoma City. In 1998 schreef Von Bülow al dat hij ontdekt had dat allerlei wereldwijde ontwikkelingen gestuurd worden via geheime

Robin de Ruiter, Albert Toby, Arjen Kamphuis en Pamela Hemelrijk op het congres.

operaties van de CIA en de Mossad. Zo’n 50 landen zouden daarvan al het slachtoffer geworden zijn. Later schreef hij insinuerend over 9/11 dat het “statistisch gezien opvallend” was dat er zich maar “één Israëli onder de slachtoffers” in het WTC bevond. In allerlei media was eerder al beweerd dat de Mossad tevoren 4.000 Joden gewaarschuwd had voor de aanslag. In werkelijkheid schijnen er 5 Israël’s en een paar honderd Joden te zijn omgekomen.

Vanzelfsprekend was ook geldschietster Walter zelf aanwezig. Volgens hem zijn er in werkelijkheid helemaal geen vliegtuigen in de torens gevlogen. Dat zou een mediatruc geweest zijn. Verder vertelde hij over het warme onthaal dat hem overal ter wereld ten deel valt als hij komt onthullen dat de CIA en de Mossad achter de aanslagen zitten. Zijn belangrijkste fan was toch wel de Maleisische premier Dato Seri Mahatmir. Die zei in 2003: “De Joden beheersen tegenwoordig via hun stromannen de wereld. Ze laten anderen voor zich vechten en sterven.” Volgens hem “bedachten en bevorderden ze het socialisme, communisme, de mensenrechten en democratie, opdat het onjuist zou lijken om hen te vervolgen, en opdat ze gelijke rechten hebben als anderen. Met deze rechten hebben ze nu de controle over de machtigste landen gewonnen.” Mahatmir wil dat moslimlanden zich ontwikkelen om van Israël en de Joden te kunnen winnen.

Walter nam het op de conferentie ook op voor de Iraanse president Ahmedinejad. Die zou niet echt een antisemiet zijn, maar het slachtoffer van een foute vertaling. Verder nam Walter het westerse kranten kwalijk dat ze de antisemitische cartoons niet publiceerden die gemaakt zijn in antwoord op de omstreden Mohammed-cartoons. Vervolgens zette hij ook nog een onnavolgbare boom op over de holocaust. Die is echt gebeurd en was vreselijk, zei hij, om daar vervolgens toch wat aan af te doen. Hitler was volgens hem namelijk niets bijzonders omdat de Joden al 20 eeuwen vervolgd werden. Op zijn website verwijst hij in dat verband naar een vage christenfundamentalistische site, en voegt hij er nog fijntjes aan toe dat de Japanse kampen in de Tweede Wereldoorlog toch veel erger waren.

De feiten

Wat er daadwerkelijk precies is gebeurd bij de aanslagen van 11 september 2001 is moeilijk tot in detail vast te stellen. Naast de officiële versie van de gebeurtenissen zijn er inmiddels ontelbare theorieën die elkaar vaak volkomen tegenspreken. Een overzicht daarvan is te vinden in de Wikipedia,⁵ of bijvoorbeeld in het artikel “Raketten met vleugeltjes”⁶ van NRC-journalist Karel Knip. Op de conferentie confronteerden de samenzweringsdeskundigen hun publiek met reeksen “feiten” die niet zouden stroken met de officiële versie van de gebeurtenissen. Van veel van die “feiten” is inmiddels door anderen alweer vastgesteld dat ze zelf niet kloppen.⁷ Andere merkwaardige feiten blijken wel te kloppen, maar ondersteunen niet persé het idee van een samenzwering. Vaak zijn ze op een andere, veel meer voor de hand liggende manier te verklaren. Maar daar willen de meeste conspiracydenkers niets van weten. Ze maken hun publiek wijs dat “de feiten” voor zichzelf spreken en alleen via hun eigen conspiracy-ideologie betekenis hebben.

Een van de Nederlandse sprekers was internetjournalist Daan de Wit, alias Daan Speak. Die beweerde onder meer dat familieleden van Bush in de beveiligingsbranche zitten en zelf vooraf explosieven hebben aangebracht in de WTC-torens om ze te laten instorten. De Wit benadrukte meerdere keren dat 9/11-onderzoekers niet moeten gaan speculeren. “Hou je bij de feiten, anders word je weggezet als conspiracyfreak. Als ze je kunnen pakken op iets kleins, dan zullen ze het doen. Ze willen je monddood maken”, zei hij. Volgens vrijwel alle sprekers zou de pers samenzweringsdeskundigen stelselmatig negeren om politieke redenen. Dat de meeste serieuze journalisten simpelweg geen zin hebben om ongefundeerde krankzinnige ideeën te publiceren komt niet in hen op. De zotste theorieën krijgen meestal de minste aandacht, maar dat toont voor de betreffende conspiracyfreaks alleen maar aan dat ze de waarheid kennelijk dicht genaderd zijn. “Hou je eigen geloof voor je”, adviseerde De Wit, en

roep niet direct dat 9/11 een “inside job” was. Maar begin met kleine feitjes en introduceer geïnteresseerden vervolgens stapsgewijs in de wereld van de samenzweringen.

Maar zelfs die kleine zogenaamde “feitjes” leiden voor wie even logisch doordenkt tot absurde conclusies. Wie moeten er wel niet allemaal in het complot gezeten hebben als Walter gelijk heeft en er werkelijk geen vliegtuigen in de WTC-gebouwen zijn gevlogen? Andere samenzweringsdeskundigen beweren dat het vierde en uiteindelijk neergestorte vliegtuig zo hoog vloog dat de inzittenden nooit met hun mobieltjes naar hun familie gebeld kunnen hebben. Als dat “feitje” waar zou zijn, wie hebben er dan gebeld? Of zitten alle familieleden ook in het complot? En waar zijn al die passagiers dan gebleven? Reïncarnatietherapeut Toby op een bijeenkomst eind mei 2006: “Als ze een opname van 10 seconden van jouw stem hebben, kunnen ze je alles laten zeggen wat ze willen.” Op de vraag naar het lot van de passagiers, of die bijvoorbeeld geëxecuteerd zijn, antwoordde hij toen: “Het zou kunnen. In het WTC zijn duizenden mensen om het leven gekomen.”

Ideoloog

De organisatie wilde het kennelijk toch niet alleen bij “de feiten” houden, want tegen het einde van conferentie kreeg Robin de Ruiter⁸ ruim tijd om zijn theorieën uit de doeken te doen. Deze door en door antisemitische christenfundamentalist werd gepresenteerd als de grote ideoloog van de Nederlandse 9/11-beweging. Uitgebreid vertelde hij hoe enkele machtige families wereldwijd achter de schermen de touwtjes in handen hebben. Volgens zijn boeken zijn die families joods en leeft de Satan in hun midden, maar dat vermeldde hij op de conferentie wijselijk niet. Zijn boek “De 13 satanische bloedlijnen” werd echter wel verkocht bij de stand van de Frontier Bookshop. Met zijn betoog sloot hij aan bij het anti-imperialistische en anti-globaliseringsverhaal over staten en volken die bedreigd zouden worden door “de globalisering”, door “de nieuwe wereldorde, een grote fascistische politiestaat”. Volgens De Ruiter zouden de Hezbollah “helden” zijn omdat die er tenminste wat tegen zouden doen. De christenfundamentalistische De Ruiter is inmiddels zowaar zelfs populair bij de communisten van het blad De Anti-fascist. De Reuters boek “George W. Bush en de mythe van al-Qaeda” wordt door de redactie “sterk” aanbevolen.⁹ In een e-mail aan De Fabel gaf een afdelingsbestuurder van de verwante NCPN aan de scherpe kritiek van De Fabel op de christenfundamentalist af te keuren. De Reuters boek over Al-Qaeda zou volgens hem namelijk een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan het linkse politieke bewustzijn. De Utrechtse afdeling van de NCPN maakte ook enthousiast reclame voor het Utrechtse congres en benadrukte dat De Ruiter er aanwezig zou zijn.¹⁰

Zeker niet iedereen, maar veel van de aanwezigen op het congres leken al grotendeels ingewijd in de geheimen van de conspiracybeweging. Er zaten ook diverse diehards tussen die zelfgemaakt materiaal verkochten of uitdeelden. Zo deelde iemand een folder uit waarin onthuld werd dat er in oktober in Libanon een kernexplosie zou gaan plaatsvinden. Hezbollah zou daarvan de schuld krijgen, maar de Amerikanen zouden de daders zijn. Met die “false flag” operatie zou men een oorlog met Iran willen rechtvaardigen en de komende Amerikaanse verkiezingen ten gunste van de Republikeinen willen beïnvloeden. Sommige sprekers hadden het over een komende “october surprise”. Verder deelde de Belgische Simon van Reusel, gekleed in een t-shirt met de tekst “911 is een inside job”, reclameflyertjes uit voor de websites van de holocaust-ontkenners Eric Hufschmid en Daryl Bradford Smith. Bij navraag vertelde Van Reusel dat hij wordt geweerd van veel discussie-sites. Zijn favoriete site is nu <opposingdigits.com>, dat het antisemitische verzinsel “De Protocollen van de wijzen van Zion” promoot op de hoofdpagina. Hij was gedurende de conferentie voortdurend druk in gesprek met andere bezoekers, en ook zijn informatie leek in vruchtbare bodem te vallen.

Eric Krebbers
Harry Westerink

Noten

1. “‘Samenzweringsdeskundige’ blijkt antisemiet”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10534f32.htm>.
2. “Het rechts-populisme van Pim Fortuyn”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10804f49.htm>.
3. “Extreem-rechtse conspiracy in thriller ‘De Da Vinci code’”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11056f67.htm>.
4. “Thriller ‘Het Bernini mysterie’ versterkt complotdenken over Illuminati”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11084f69.htm>.
5. “9/11 conspiracy theories”. In: Wikipedia <http://en.wikipedia.org/wiki/9/11_conspiracy_theories>.
6. Dit artikel is nog te lezen op de “Onderzoek 911”-website, zij het aangevuld met kritieken van de samenzweringsdeskundigen. Zie: <www.onderzoek911.nl/media/kranten/raketten_met_vleugel.shtml>.
7. Zie bijvoorbeeld de “911 Myths”-website <www.911myths.com/>.
8. “Christenfundamentalist gelooft in complot van Satan en joden”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11176f74.htm>.
9. “Van de redactie”. Op: De Anti-fascist-website <www.afvn.nl/2006_3/afpag2_3.htm>.
10. “9/11 conferentie in Jaarbeurs Utrecht”. Op: NCPN-Utrecht-weblog <<http://ncpnutrecht.web-log.nl/>>.

Hajo Meijer van
Een Ander Joods
Geluid houdt een
toespraak tijdens
een Leidse actie
tegen de oorlog.

Op 1 juli 2006
demonstreerde de
NVU in Den Haag
“tegen US-
imperialisme en
zionisme”.

Vervolg van voorpagina
“Linkse solidariteit met Hezbollah?”

Van Libanon wil Hezbollah een islamitische staat maken naar het voorbeeld van Iran. De moslimfundamentalisten zijn sterk gekant tegen “het westerse feminisme” en homoseksualiteit. Hezbollah-leden gaan regelmatig op jacht om homo’s te pakken en over te dragen aan de politie. Van links moet de extreem-rechtse Hezbollah vanzelfsprekend ook helemaal niets hebben. Veel linksen in Nederland lijken daarentegen op hun beurt weinig moeite te hebben met Hezbollah. Op de demonstratie in Amsterdam werden wat portretten meegedragen van Nasrallah. Maar behalve de beeltenis van deze vooraanstaande antisemiet, was er geen spoor van antisemitisme te bekennen. Dat was een grote verbetering in vergelijking met eerdere demonstraties rond het Midden-Oosten de afgelopen jaren, waarbij veel antisemitische leuzen werden geroepen.¹

In politieke verklaringen uit communistische hoek waren twee typen reacties op de oorlog te zien. In het ene soort werd het bestaan van Hezbollah volkomen genegeerd. In de NCPN-partijkrant Manifest werd bijvoorbeeld een verklaring afgedrukt van 72 verwante communistische partijen die vanzelfsprekend tekeer gingen tegen Israël, maar zich verder beperkten tot “solidariteit met de volkeren van Libanon en Palestina”. Het was alsof Hezbollah niet bestond. Ook de Turkse zelforganisatie DİDF liet in haar verklaring Hezbollah volledig buiten beschouwing. Wel nam men het op voor “het zelfbeschikkingsrecht en de soeveriniteit van het Palestijnse volk” en “de soevereiniteit van de Syrische en Iraanse staat”. Het is aannemelijk dat er bij de NCPN en de DİDF wel enige kritiek bestaat op Hezbollah, maar dat men die liever voor zich houdt om zich bij de andere vijanden van Amerika en Israël niet uit de markt te prijzen. Stiekem de moslimfundamentalisten negeren in de hoop dat het niemand opvalt.

Zegen

Andere communisten gaven openlijk hun anti-imperialistische zegen aan Hezbollah. De organisatie Offensief, bijvoorbeeld, constateerde eerst terecht dat “het de arbeidersklasse en de arme boeren langs beide kanten zijn die lijden”, en dat er democratie moest komen in het Midden-Oosten, om vervolgens veelal verder te redeneren in de lijn van Hezbollah.² De Arabische leiders zouden “zonder ruggespraak” zijn. En Hezbollah zou “het recht” hebben “om verzet te bieden aan de Israëlische agressie”. Maar “het gebruik van willekeurige aanvallen op Israëlische burgergebieden” zou “contraproductief” zijn. Terwijl de aanvallen op Libanese burgers volgens Offensief van “wreedheid” zouden getuigen, zouden de aanvallen op willekeurige Israëlische burgers dus slechts “contraproductief” zijn, en niet bijvoorbeeld “misdadig”. Overigens ligt het doden van willekeurige Joden gewoon in de lijn van de antisemitische Hezbollah-ideologie. De Joden moeten uiteindelijk toch allemaal dood, als het aan Nasrallah ligt.

De Internationale Socialisten (IS) kozen gewoon zonder dralen de kant van Hezbollah. “Dat Hezbollah banden heeft met Syrië en Iran betekent zeker niet dat ze geen legitieme verzetsstrijd voert”, aldus de IS.³ Bewonderend schreef men over Hezbollah als “een succesvolle guerrillaorganisatie. Ze heeft brede steun onder de Libanese bevolking vanwege haar rol in het beëindigen van de bijna 20 jaar durende Israëlische bezetting van Zuid-Libanon.” Ook hier geen spoor van kritiek op de politiek van de moslimfundamentalisten. Toch opereerden de IS nog wel wat behoedzamer dan hun Engelse moederpartij, de Socialist Workers Party (SWP). Die riepen enthousiast op tot “steun” en “solidariteit” met Hezbollah. In het partijblad verscheen zelfs een artikel van George Galloway waarin het parlementslid schreef: “Ik verheerlijk de nationale verzetsbeweging Hezbollah, en ik verheerlijk de leider van Hezbollah, sjeik Sayyed Hassan Nasrallah.”⁴

Victorie

Na de oorlog gingen Ed Hollants en twee andere voormalige Autonoom Centrum-activisten een kijkje nemen in Libanon. Via internet deden ze dagelijks verslag⁵ van uitgebreide gesprekken met onder andere Hezbollah-leiders. Die traden ze vrij kritiekloos tegemoet, en hun opvattingen werden zonder kanttekeningen door Hollants en co doorgegeven. Zo zou het goed zijn dat de onderlinge conflicten tussen de Libanese fracties door Hezbollah “getransformeerd” waren “naar een conflict met de zionisten”. Problemen die andere fracties nu nog met Hezbollah hadden, zouden door de VS zijn gecreëerd. Zonder enige afstand liet men Hezbollah’s hoofd voorlichting regio Bekaa aan het woord. Bij Hezbollah delen “we samen het geloof in de almachtige God. Dit geeft ons zekerheid, geduld, moed en liefde van het martelaarschap dat leidt tot de victorie”, zei hij. Weliswaar bleef het drietal activisten “moeite hebben met een organisatie die zowel een religieuze als politieke grondslag heeft”. Maar, zo schreef Hollants, “we zijn in onze mening versterkt dat Hezbollah een volksbeweging is en we beseffen dat iedere organisatie of partij propaganda voert, maar dat we bij Hezbollah tot nu toe een hoge graad van integerheid en eerlijkheid aantreffen.” Hij vertelde ook enthousiast over Hezbollah’s “revolutionair élan” en “de bijbehorende energie die dat opwekt”. Hezbollah voerde volgens hem “een legitieme strijd tegen Israël”, want de organisatie zou daarvoor “steekhoudende” verklaringen geven.

Links lijkt nogal in de greep van het oude anti-imperialistische dogma van “de vijand van mijn vijand is mijn vriend”. Dat gaat uit van een uiterst simpel bi-polair wereldbeeld waarbij er altijd slechts twee partijen zijn met elk hun belangen, en waartussen links noodgedwongen moet kiezen. Meestal gaat het daarbij om tegenstellingen tussen “onderdrukte volkeren” en kleine groepen machthebbers. Verder staat Israël in deze gevallen bovenmatig vaak in het middelpunt van de aandacht. In werkelijkheid is de wereld multi-polair met vele belangentegenstellingen, zijn “volkeren” vage sociale constructies van nationalisten, en is er veel meer onrecht in de wereld dan alleen in Israël en zijn buurlanden.

Poten wegzagen

Israël moet vanzelfsprekend scherp bekritiseerd worden vanwege de recente aanvallen op Libanon, en ook om de bezetting van Palestijnse gebieden en de achterstelling van de Arabische bevolking in Israël zelf. Maar Hezbollah is geen haar beter. Als die ooit meer macht krijgen, zal het slecht aflopen met Joden, linksen, vrouwen, en homo’s. Geen partij kiezen dus, en dat lijkt in de mainstream publieke opinie steeds vaker te gebeuren. Maar wanneer er niet meer gekozen wordt “tussen de duivel en Beëlzebub”, dan rest helaas meestal nog slechts “afzijdigheid, of in het ergste geval een even naïef als a-politiek humanisme”, constateert Groene Amsterdammer-journalist Koen Haegens terecht.⁶ Maar waarom vanuit links geen solidariteit opbouwen met anti-autoritaire bewegingen ter plekke? Bewegingen die strijden voor bijvoorbeeld vrouwen- en arbeidersrechten, en die zich verzetten tegen nationalisme en religieus fundamentalisme, en zo proberen de poten weg te zagen van de machthebbers aan beide zijden.

Tijdens de oorlog kwamen Bert Bakkenes en Nelly Soetens met een opvallende politieke verklaring, getiteld “Israël-Libanon: een ander links geluid”.⁷ Zelf afkomstig uit anti-imperialistische hoek, om precies te zijn de Koerdische solidariteitsbeweging, probeerden de twee zich los te maken van de automatische solidariteit met Hezbollah. Dat is “een gevaarlijk kamp, dat ons uiteindelijk allemaal naar het leven staat”, stelden Bakkenes en Soetens terecht. “Israël vecht om te overleven, en voor het bestaanrecht van het thuisland van het Joodse volk. Ieder volk heeft recht op zelfbeschikking.” Israël is een plek waar Joden zich veilig kunnen voelen in tijden van oplevend antisemitisme, gaven de twee aan. Jammer genoeg voelden ze zich daarbij genoodzaakt om de bloedige Israëlische aanvallen te verdedigen. “Natuurlijk is het diep treurig dat hierbij burgerslachtoffers vallen. Ieder slachtoffer is er één te veel. Maar de kritiek die Israël hierover te verwerken krijgt, onder meer uit linkse hoek, is niet terecht”, schreven ze. Israël zou volgens hen namelijk steeds proberen “om burgerslachtoffers te voorkomen”. Helaas bleven de twee ook gevangen in het voor het anti-imperialisme zo kenmerkende denken in “volkeren”. Toch zou het geen kwaad kunnen als de Nederlandse communisten aan hun belangrijke stap een voorbeeld zouden nemen. Op enkele sneren na, is hun initiatief echter doodgezwegen.

Bunkers

Overigens kent Hezbollah ook zo zijn sympathisanten in extreem-rechtse kringen. “Ondanks dat Hezbollah geen noemenswaardige luchtverdediging heeft, heeft zij met haar dappere strijders een mokerslag kunnen geven aan het Israëlische leger. Tanks en helikopters van het Israëlische leger werden zonder pardon vernietigd. En tijdens het 35 dagen durende conflict regende het raketten van Hezbollah op het noorden van Israël. Nog nooit heeft de Israëlische bevolking zolang in de bunkers gezeten als nu”, jubelde de nazistische NVU bijvoorbeeld. Partijleider Constant Kusters ging uit zijn dak: “Hamas, Hezbollah en Jihad, vecht voor jullie volk en vaderland! Bevrijdt jullie kinderen en families uit de zionistische gevangenschappen en trap de zionisten uit jullie land!” Volgens CIDI nam in Nederland tijdens de oorlog het antisemitisme sterk toe. Er waren bedreigende telefoontjes en e-mails, er werden leuzen gekalkt en er werd een synagoge beschadigd. Het ging daarbij nadrukkelijk niet om anti-Israëlische uitlatingen. “E-mails met de tekst “kankerjoden” zijn niet voor tweërlei uitleg vatbaar”, aldus CIDI-directeur Hirschfeld.⁸

Eric Krebbers

Noten

1. Zie bijvoorbeeld: “Grootste manifestatie van antisemitisme sinds 1945”, Eric Krebbers en Jan Tas. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10834f52.htm>.
2. “Regionale oorlogsdreiging door luchtaanval van het Israëlische regime in Libanon”, Kevin Simpson. In: Offensief 177.
3. Diverse artikelen in: De Socialist 185, augustus 2006.
4. “Hizbollah is right to fight Zionist terror”, George Galloway. In: Socialist Worker 2011, 29.7.2006.
5. Zie: D4net-website <www.d4net.nl>.
6. “Worstelen met Israël”, Koen Haegens. In: De Groene Amsterdammer, 28.7.2006.
7. Zie: Ravage-website <www.ravagedigitaal.org/2006/augustus/israel-libanon/israel-libanon.php>.
8. “CIDI: jodenhaat toegenomen door oorlog in Libanon”. In: NRC, 17.8.2006.

Extreem-rechts a-sociaal

Extreem-rechtse partijen profileren zich vaak als de belangenbehartigers van “de kleine man”, van “de zwaksten in onze samenleving”. Maar niets is minder waar, zo blijkt uit het onlangs verschenen boek “Wiens Belang?” van Norbert van Overloop. Het Vlaams Belang kiest stelselmatig de kant van de rijken en de ondernemers. Daarbij wil men de sociale voorzieningen de nek omdraaien. Aan de hand van Vlaams Belang-brochures, toespraken en partijprogramma’s fileert Van Overloop de extremistische partij. Hij komt tot de conclusie dat het Vlaams Belang steevast pleit voor lastenverlichtingen voor grote ondernemingen en dat het pleit voor een zogenaamde vlaktaks, waarbij iedereen, ongeacht het inkomen, hetzelfde percentage belastingen betaalt. De pensioenleeftijd moet van het Belang omhoog en men pleit voor het drastisch verhogen van het aantal toegelaten overwerkuren. Verder kanten de extreem-rechtsen zich keer op keer tegen werknemers die staken tegen bezuinigingen en ontslagen. Vlaams Belang-volksvertegenwoordigers hebben er daarbij geen enkele moeite mee om burgemeesters te vragen om met grootschalige politie-inzet de stakingen te breken. Vakbonden mogen van de partij blijven bestaan, maar zij moeten zich wel gediensstiger opstellen tegenover de werkgevers. Verder wil het Belang werknemers de mogelijkheid ontnemen om hun ontslag voor een arbeidsrechtbank aan te vechten. Volgens partij-prominenten moeten werkloze jongeren gedwongen worden te werken bij gemeentelijke diensten en zelfs bij bedrijven, enkel met behoud van de werkloosheidsuitkering. Daarmee wordt natuurlijk reguliere arbeid verdrongen, maar de loonkosten voor de werkgever vallen lager uit, en daar is het de partij om te doen. Ook de gezondheidszorg moet er van het Belang aan geloven. Men is tegen gratis gezondheidszorg en wil dat iedereen zich voor bepaalde medische handelingen privé bijverzekert. De auteur stelt terecht dat het Belang “een staalharde liberale partij” is. “Het Vlaams Belang is dan ook het Vals Belang voor de werknemers!”, aldus Van Overloop. Van Overloop vindt dat de strategie tegen extreem-rechts gelegen moet liggen in de strijd voor werk en voor behoud van de sociale zekerheid, het onderwijs en de gezondheidszorg. De vakbonden zijn volgens hem in staat om een dam tegen de sociale afbraak op te werpen. Bij die sociale strijd zouden mensen zien dat ze dezelfde belangen hebben, ongeacht hun afkomst. En zo zou het tij gekeerd kunnen worden. “*Wiens Belang?*”, Norbert van Overloop. Uitgeverij: EPO, € 12,50. ISBN: 9064454035. Gerrit de Wit

Recensies

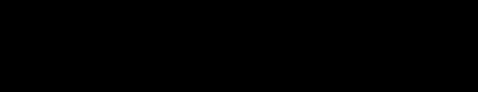

Van schoorsteenveger tot ijscoman

De afgelopen 20 jaar is er een stroom aan wetenschappelijk onderzoek op gang gekomen naar migrantenpopulaties. Aandacht kregen vanzelfsprekend de Surinamers, Marokkanen en Turken, maar ook kleinere groepen als de Vietnamezen, Chinezen en Italianen. De idee_n die bij Nederlanders over migranten leven blijken altijd maar deels te kloppen. Zo denken veel mensen dat de meeste Italiaanse migranten oorspronkelijk ijsmakers en pizzabakkers waren. Uit het boek “Vijftien ladders en een dambord” blijkt dat daar niets van klopt. Die titel verwijst naar de eerste wat grotere groep Italiaanse migranten die rond 1860 naar Nederland kwam en die voornamelijk bestond uit schoorsteenvegers. Een kwart van hen was jonger dan 15 jaar en werkte als leerling schoorsteenveger. Daarnaast bevonden zich onder de Italianen veel muzikanten en artiesten, waaronder ook vrouwen. Verder waren er handelaren, koopmannen en beeldmakers. Tussen de twee wereldoorlogen kwamen er geen schoorsteenvegers meer, maar wel terrazzowerkers (vloeren- en terrasleggers), koks, kelners, huishoudelijk personeel en inderdaad ook ijsbereiders. Het aandeel vrouwelijke migranten nam toen enorm toe. Ze kwamen zelfstandig om te werken, of ze vergezelden hun man. Veel Italianen van een bepaalde beroepsgroep kwamen uit dezelfde regio. Meestal ging het daar economisch slecht. Het merendeel trok Europa in, een minderheid ging richting Amerika. Centraal in het boek staan de sociale relaties van de Italiaanse migranten die in Nederland bleven. Wie waren hun collega’s, huisgenoten, huwelijkspartners en vrienden? Het idee dat de Italiaanse migranten voornamelijk omgingen met Italiaanse streekgenoten blijkt maar deels te kloppen. Het uitoefenen van hetzelfde beroep was medebepalend voor de relaties die men onderhield. In contacten met Nederlanders bleek het katholieke geloof een belangrijke factor, onder andere bij het sluiten van huwelijken. Vaak waren Nederlandse collega’s, burens en vrienden getuige bij huwelijken en aangiften van geboorten. Overigens vestigden niet alle migranten zich hier blijvend. Velen waren slechts passant, anderen reddden het niet en keerden vroeg of laat terug naar Italië. Het boek geeft een leuke inkijk in de levens van de Italiaanse migranten in Nederland. Het wordt echter wel wat wetenschappelijk verwoord. Wie meer wil weten over de geschiedenis van de wereldwijde Italiaanse migratie kan ook de roman “Vita” van Melania Mazzucco lezen. Daarin wordt op meeslepende wijze de familiegeschiedenis uit de doeken gedaan van een Italiaanse migrant die het niet redt in Amerika. “*Vijftien ladders en een dambord. Contacten van Italiaanse migranten in Nederland 1860 - 1940*”, Margaret Chotkowski. Uitgeverij: Aksant, € 29,90. ISBN: 9052602042. Ellen de Waard

Extreem-rechtse symboliek

Het anti-fascistische tijdschrift Alert! heeft samen met de onderzoeksgroep Kafka een brochure uitgebracht over symboliek in extreem-rechtse subculturen onder jongeren. De auteurs onderscheiden 5 redenen waarom jongeren dit soort symbolieken gebruiken. In de eerste plaats om duidelijk te maken tot welke jeugdstijl men wil behoren. Verder gebruikt men de symboliek om medestanders te zoeken en tegenstanders op afstand te houden. Tenslotte worden symbolieken ingezet om een ideeëngoed te propageren of om simpelweg te shockeren. Bij pogingen om te shockeren heeft de symboliek geen enkele inhoudelijke waarde meer, en is het alleen nog de bedoeling om tegen schenen te schoppen. De brochure gaat ook in op de ontstaansgeschiedenis van bepaalde jeugdculturen, zoals bijvoorbeeld de skinheadbeweging. Die ontstond in Engeland en werd beïnvloed door West-Indische immigranten. Ook de gabbers komen aan bod. Zijn dat nu neo-nazi’s of gewoon feestende jongeren? De auteurs neigen naar het laatste, met de aantekening dat er wel rotte appels tussen zitten. Vervolgens komen diverse extreem-rechtse symbolen aan bod en het gebruik ervan. Wie ze wil begrijpen mag de context niet uit het oog te verliezen: wanneer, door wie en in welke omgeving wordt een bepaald symbool gedragen? Een Keltisch kruis betekent bijvoorbeeld op een begraafplaats iets heel anders dan op de jas van een jongere tijdens een extreem-rechtse demonstratie. Ook diverse kledingstijlen worden door de auteurs behandeld. Ze maken een driedeling, in jeugdstijlen die geassocieerd worden met extreem-rechts, stijlen die “geroofd” zijn door extreem-rechts, en tenslotte stijlen die werkelijk bedoeld zijn voor extreem-rechts. De auteurs sluiten af met een stuk over het strafrecht en verboden op diverse extreem-rechtse symbolieken. De rechtspraak blijkt daarin niet eenduidig. Terwijl de een wordt veroordeeld voor het dragen van bepaalde symbolen, wordt de ander juist vrijgesproken. De brochure is bedoeld voor mensen die met jongeren werken, zoals bijvoorbeeld onderwijzers en jongerenwerkers, maar is zeker ook een aanrader voor linkse activisten. “*Symboliek in extreem-rechtse jongerensubculturen*”, Alert! en Kafka. Bestellen? Maak 5 euro over op giro 6896749 van Alert! te Utrecht o.v.v. “*Symboliek*”. Roel Nagel

Gebladerte-reeks

De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema’s. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.

G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofen en Gemrod</i>
G3	De wereld volgens Dwarsligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>
G4	De Leidse acties van het E.L.F. <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>
G5	De fascistische “gene zijde” van Jozef Rulof <i>Jomanda's inspiratiebron ontmaskerd!</i>
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>
G12	Leiden, stad van razzia’s <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>
G13	“Van nature links?” <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse softe sector blijkt spijkerhard</i>
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Over internationalisme en anti-nationalisme</i>
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de ‘kwaliteit’ van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedeporteerd of geïlegaliseerd. De “illegalen” worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchteling erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het sofi-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia’s, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de “vrijwillige” terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei labels over “illegalen” en “allochtonen”. Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de hongerstakingen van “witte illegalen”, en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en “vrijwillige” terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi’s, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema’s. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfs-papieren? Kom langs, of bel De Fabel

- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
- voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijke krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. “donatie”.

Lay-out: Zwart op Wit, Delft

Drukkerij: Albani, Den Haag

ISSN: 1566-158X

Oplage: 1.000

Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar <info@defabel.nl> met de tekst “Fabel Nieuws”.

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als “algemeen nut beogende instelling”, waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. “gift”.

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden

Tel: 071 512 7619

Fax: 071 513 4907

Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur

Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur

E-mail: <info@defabel.nl>

Fabel Website: <www.defabel.nl>

Fabel Archief: <www.gebladerte.nl>